

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MARTELKELDER

N° 2606

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

De martelkelder

HOOFDSTUK I

EEN GESPREK OVER EEN GEWICHTIG ONDERWERP

Lewis Mushgrave was zojuist met zijn prachtige rode cabriolet komen aanrijden, over een afstand van ongeveer vijftien mijlen, van zijn prachtige vrijgezellenflat in het Westen van Londen.

Hij stond nu in zijn modern gemeubileerd privé-kantoor, niet ver van Black Friars Bridge.

Hij was het kantoor van zijn employés doorgelopen, waar zes mensen zich dadelijk ijverig over hun werk bogen, toen zij zijn zware stap hoorden en de pennen over het papier lieten vliegen, of de schrijfmachines lieten ratelen.

Geen woord werd er gezegd, zelfs geen zucht, geen ademhaling hoorde men toen hij dwars door het vertrek liep, om in zijn eigen werkkamer te ke-

men, na enkele woorden te hebben gewisseld met de kassier, een klein, kaal mannetje, met een ouderwets brilletje op zijn dunne neus, die er uitzag alsof hij van kindsbeen nooit iets anders had gedaan dan in een bedompt kantoor zitten en cijfers optellen of aftrekken.

Hij telde nl. op als de zaken goed gingen en hij trok ze af, wanneer het tegenovergestelde het geval was.

Voor dat laatste bestond op het effectenkantoor van de heer Lewis Mushgrave voorlopig niet veel kans. De zaken schenen uitstekend te gaan, dat vond Mushgrave zelf ook.

Nadat hij zijn overjas had uitgetrokken en weggehangen in een van de muurkasten, sloot hij er langzaam de

deur van, kwam even langzaam naar zijn schrijfbureau en deed, met dezelfde trage gebaren en een glimlach om zijn lippen het kistje fijne havanna's open, om er een verse sigaar uit te nemen, ofschoon hij de eerste van die dag nauwelijks tot de helft had opgerookt.

Hij knipte er zorgvuldig de punt af, blies de dure sigaar door en hield er het vlammetje van een gouden aansteeker bij.

Intussen gleden zijn blikken langzaam langs de wanden en zijn glimlach werd breder.

Ja, Mijnheer Mushgrave had reden tot glimlachen. Als rijkdom de mens gelukkig kunnen maken, dan was dat bij hem het geval.

En dit kantoor, deze veel te grote werkkamer spreidde overvloedige rijkdom tentoon met haar dik mohair tapijt, haar strakke moderne fauteuils met de zachtrode en zwarte bekleding, de in zachte pasteltinten geverfde wanden, waar hier en daar een tropische klimplant langs omhoog kroop.

In de machtige schoorsteen stond een grote haard van wapenblank ijzer, daarnaast een schemerlamp en daaromheen weer hetzelfde soort fauteuils, zodat het de schijn wekte, alsof die kamer meer geschikt was om er uit te rusten dan om er te werken.

Maar Lewis Mushgrave deed wel wat anders dan luieren. Hij werkte enorm hard en daarom ging het hem zo goed.

Hij wreef zich even in zijn dikke, goed onderhouden handen, verschoof de zware zegelring aan zijn rechter ringvinger, floot een paar wijsjes van de nieuwste schlagers en verkeerde blijkbaar in een hele beste stemming. Mushgrave was op dit tijdstip vierenvijftig jaar en ofschoon hij al vrij kaal begon te worden, zag hij er door zijn verzorgd uiterlijk heel wat jonger uit. Het was echter duidelijk, dat hij zijn haar en het kleine snorretje onder zijn vlezige, krachtige neus verfdde.

Hij was bijna zes voet, breed gebouwd en het was aan hem te zien, dat hij nog steeds aan sport deed, om zo lenig mogelijk te blijven. Zijn donkere ogen

hadden nog een jeugdige, heldere glans maar die ogen konden bijzonder boos kijken, dat wist zijn personeel van hoog tot laag.

Hij was gekleed in een elegant, grijs zomercostuum, dat zijn flinke gestalte nog beter deed uitkomen.

Blijkbaar liet hij zich geregeld manicuren, wat te zien was aan de vorm en de glans van zijn nagels.

Met het lezen scheen het echter niet zo goed meer te vlotten, want, toen hij, eindelijk voldaan, achter zijn schrijfbureau plaats nam en een krant begon in te kijken, zette hij een bril op met een zwaar hoornen montuur. Nog altijd glimlachte hij.

Het was een bijzonder mooie dag: de koersen stegen, alles ging naar wens, hij voelde zich volkomen gezond, zijn paarden brachten hem veel geld in het laatje, hij voelde zich heel opgewekt en gelukkig, Lewis Mushgrave.

Hij had daar misschien tien minuten zo gezeten, vluchtig de brieven doorlopend, die hij op een stapeltje naast de vloelegger had gevonden en dikke rookwolken uitblazend, toen een van de kantoormensen, bescheiden, bijna op zijn tenen lopend binnenkwam en hem een bezoeker aankondigde.

Mijnheer Mushgrave wist toen nog volstrekt niet, dat die jongen met zijn bleek smal gezicht en zijn waterige ogen, hem zijn noodlot kwam aankondigen.

Hij vroeg kortaf, zonder van zijn krant op te kijken:

— Zijn naam? Wat komt hij doen?

— Dat wilde hij alleen maar aan u zeggen, mijnheer, antwoordde de bediende.

Mushgrave haalde ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Hij zal toch wel gezegd hebben hoe hij heet? Had hij geen kaartje? Wat is dat voor een uur om bezoeken te komen afleggen. Kan hij het niet af met de kassier?

— Dat vroeg ik hem ook, mijnheer en hij zei, dat hij u persoonlijk moest spreken. Hij had geen kaartje, hij wilde ook zijn naam niet noemen, want die was onbelangrijk, zei hij, maar ik moest

u maar zeggen, dat hij namens Lake Macdonald kwam, die kende u heel goed, zei hij.

De bediende ontdekte tot zijn grote schrik, dat die woorden een diepe indruk op zijn directeur schenen te maken.

Mushgrave werd doodsbleek en met verbijsterde blik staarde hij de bediende aan, terwijl hij de krant in zijn grote, witte handen verfrommelde.

Het bleef even stil in de grote kamer en toen hakkelde de bediende geschrokken:

— Zal ik hem wegsturen, mijnheer, als hij soms lastig is?

Hij kreeg geen antwoord. Mushgrave staarde hem nog steeds aan, zodat de jongen er bang en verlegen van werd. Eindelijk vroeg Mushgrave toonloos:

— Hoe zag die heer er uit?

— Bepaald niet als een heer, mijnheer. Zijn pak leek me nogal versleten. Hij draagt een heel lange, grijze baard. Een man van een jaar of zestig, zou ik zo zeggen.

Mushgrave scheen zich tot het uiterste in te spannen, om weer zijn gewone kalmte en zijn ijzeren zelfdiscipline terug te krijgen, die hem gemaakt hadden, wat hij nu was. En het lukte hem. Het bloed stroomde weer naar zijn gezicht terug, zijn ogen kregen weer hun gewone, harde uitdrukking en hij zei koeltjes, uit de hoogte:

— Vraag die heer om binnen te komen. Wij zullen wel zien wat hij heeft.

Even zacht en verlegen als hij gekomen was, ging de jongen weer weg en de deur was nauwelijks dicht, of Mushgrave trok een lade van zijn bureau open, haalde daar een vrij grote browning uit, trok de veiligheidspal los en legde het wapen toen weer op zijn plaats, waarna hij de la half sloot.

Zijn brede kaken waren nu vast oengeklemd, zijn ogen waren half dicht geknepen en een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd.

Hij leunde achterover in zijn stoel, die tussen de twee ramen stond, zodat hij met zijn rug tegen het licht zat en wachtte, met de handen in zijn zakken en zijn sigaar in een van zijn mondhoeken.

De deur ging weer open en een man kwam langzaam binnen, sloopt behoedzaam de deur weer achter zich en kwam zonder zich te haasten naar het bureau toe, zonder zijn hoed af te nemen en met zijn handen in de zakken.

De bediende moest zich in de man vergist hebben, want hij was dicht bij de vijftig dan bij de zestig, ook al begon zijn lange baard hier en daar grijs te worden en al was zijn gezicht bleek, het soort bleekheid, die het gevolg is van een langdurig verblijf in een gevangenis.

Hij had scherpe, doordringende, grijze ogen en was vrij lang, maar blijkbaar niet gezond.

Hij was al over de helft van de kamer, toen hij pas begon te spreken en met een diepe keelstem zei:

— Goede morgen, Lewis Mushgrave. Herken je mij niet?

Mushgrave had de bezoeker met enige verbazing aangekeken, maar bij het horen van de stem, zei hij onzeker:

— Nee, mijnheer. Ik geloof niet, dat ik u ooit gezien heb.

— Dan ben je toch echt abuis, Mushgrave. Je kent me heel goed. Begreep je dan niet wie ik was, toen die arme slecht betaalde bediende je de naam noemde van Lake Macdonald? Denk mijn baard maar eens weg en trek me inplaats van deze goedkope en versleten kleren een jack van groen fluweel, een rijbroek en hoge kaplaarzen aan, weet je nog, met het oog op die stinkende, gevaarlijke giftige slangetjes.

Mushgrave was met zijn zware bovenlichaam langzaam naar voren gekomen, totdat hij met zijn ellebogen op het blad steunde en weer werd zijn gezicht bleek, kregen zijn ogen die wilde uitdrukking, toen hij zacht en op hese toon sprak:

— Komen de doden dan uit hun graf? Ben je het dus werkelijk, Bernard Braine?

— Ja, Lewis, ik ben het en ik neem het je echt niet kwalijk, dat je mij met die baard niet dadelijk herkende. Laten wij niet vergeten, dat het geval achtien jaren geleden is. Onthoud dat aantal even, want dat is van belang bij wat ik je verder nog te zeggen heb.

— Wat kun je me te zeggen hebben? Waarom kom je me lastig vallen? Wat doe je hier? Hoe kom je op vrije voeten? Ontvlucht zeker?

— Niet ontvlucht, Mushgrave. Neen, laat die hoop maar varen. Je kunt me niet opnieuw laten oppakken, beste kerel. Je hebt er zeker geen bezwaar tegen, dat ik er even bij ga zitten. Ik ben niet helemaal de oude meer, zie je?

En zonder de toestemming af te wachten, ging hij in een van de gemakkelijke stoelen zitten, die vlak bij het schrijfbureau stonden, trok het kistje sigaren naar zich toe, nam er kalm een sigaar uit en hij had die al aangestoken en met een zucht van welbehagen een rookwolk uitgeblazen, voor Mushgrave voor de tweede keer kort en scherp vroeg:

— Hoe kom je vrij?

— Ze hebben mij vijf jaren cadeau gegeven. Zie je, ik gedroeg mij zo voorbeeldig, ik toonde zoveel oprecht berouw haha, dat de directeur van de gevangenis in Albany erdoor geroerd werd en bij het Ministerie van Justitie voor mij pleitte. Zie je, ik had een taak te verrichten, die ik tot iedere prijs, voordat ik zou sterven, tot een goed einde wilde brengen. Ik had nog een kleine rekening met je te vereffenen, Mijnheer Lewis Mushgrave. Van mijn uitgaanskas heb ik juist de reis naar Engeland kunnen betalen, en hier ben ik nu.

Mushgrave had blijkbaar zijn kalmte teruggevonden. Hij lachte hatelijk en zel:

— Ik ben erg vereerd door je bezoek. Je komt me zeker geld vragen? Ik zal je met honderd pond helpen, omdat we vroeger vrienden zijn geweest, Bernard en daarmee uit. En doe mij een plezier en schrap mij van de lijst van je relaties.

Braine leunde op zijn gemak achterover in zijn stoel, genietend van zijn sigaar en keek de ander met zijn grijze ogen een beetje spottend aan, terwijl hij met zijn knokkels op het bureau trommelde. Daarop schudde hij langzaam zijn hoofd en zei rustig:

— Honderd pond? Nee, beste jongen, met die fooi neem ik geen genoeg.

Laat ik maar met de deur in huis vallen, ik kom hier om je te vragen, mij tot je compagnon te benoemen.

Mushgrave keek hem een ogenblik verstomd aan en zei toen even bedaard, zijn brede schouders ophalend:

— Je bent gek. Wie denk je, dat je voor hebt?

— Dat weet ik heel goed, Mushgrave, maar toch zul je wel moeten, antwoordde Braine, ditmaal zonder hem aan te zien. Je kunt niet anders, vriend. Het is me bekend, dat je niet alleen gevaarlijk speculeert, maar ook wel eens zaken doet, die je zeker in aanraking zouden brengen met de justitie, als je niet zo slim was. Je studie in de rechten heeft je daarbij een zekere voorsprong gegeven op anderen, die niet zo handig zijn en vroeg of laat met een poot in de klem blijven zitten. Maar dat is voor mij echt geen bezwaar, laat ik je op dat punt gerust stellen. Hoe jij je geld bij elkaar krijgt, laat me volkomen onverschillig, als ik er mijn aandeel maar van krijg en een flink aandeel ook. We zouden kunnen zeggen: de helft.

— Nogmaals Braine, je bent stapelgek. Maak het verder kort, want mijn tijd is beperkt en ik heb wel betere dingen te doen dan naar jouw onzin te luisteren.

— Nog altijd even kort aangebonden, als vroeger, grinnikte Braine. Maar je zult wel veranderen. Je moet ook niet denken, dat je mij steeds hier over de vloer zult hebben, want ik denk er niet aan, om mijn gezelschap aan je op te dringen. Iedere dag een kijkje in je boeken, iedere avond een kleine afrekening. Dat zal mijn hele compagnonschap zijn.

Mushgrave was opgestaan. Hij was vuurrood geworden en zijn gezicht was vertrokken van haat en woede.

Hij kwam naast het bureau staan, boog zich naar de bezoeker en siste:

— Nu is het genoeg. Maak dat je weg komt, schooiër. Hoe durf je eigenlijk hier te komen? En dan die idiote eis.

— Dat is mijn volste recht, Mushgrave, het recht van de sterkste.

— De sterkste? Ha, ha, wat zou je mij nu kunnen doen?

Ik ben vrijgesproken, jij bent de gevangenis ingedraaid. Ik kon de rechtzaal met opgeheven hoofd verlaten, jij ging geboeid tussen twee agenten weg en nog diezelfde avond werd je naar Albany getransporteerd.

Het smalle gezicht van Braine vertrok krampachtig en zijn grijze ogen schoten vonken. In zijn stem klonk haat toen hij zei:

— En dat kom ik je nu betaald zetten, schoft. Jij werd inderdaad vrijgesproken en ik mocht het gelag betalen, voor die zaak aan de oevers van het Macdonald Meer, op de grens van de Australische woestijn, waaraan jij net zo schuldig was als ik, je, eigenlijk nog meer, want jij bedacht het plan om de rijke veeboer Joseph Murdock te vermoorden. Samen hebben wij die avond in hinderlaag gelegen, samen sloegen wij hem neer, samen deelden wij de buit. Maar jij wist tijdelijk uit de voeten te komen, maar mij pakten ze. Jij vond de tijd, om je geld te verstoppen, ik niet. Ik had bloed op mijn kleren, jij had de jouwe al kunnen verbranden. Ik beschuldigde je...

— Dat was een gemene streek.

— Noem het voor mijn part zo. Maar ik zag niet in, waarom ik alleen voor dat zaakje moest opdraaien. Maar jij bleef ontkennen, dat je ooit iets met mij te maken had gehad, dat je met mij het plan had gemaakt, dat je die avond aan het Macdonald Meer was geweest. En ik moet zeggen, dat je voor heel veel geld een uitstekend alibi wist te krijgen. Je hebt een paar arme drommels van bosnegers meeneed laten plegen. Om kort te gaan...

— Er was geen bewijs, voltooide Mushgrave grijnslachend de zin.

— Juist, er was geen bewijs, herhaalde Braine langzaam en zijn scherpe, grijze ogen keken de ander strak aan. Er was nu weer een glimlachje om zijn dunne lippen verschenen.

Hij deed weer een trekje aan zijn sigaar en ging verder:

— Er bestond een brief, die je mij geschreven had en waarop ik je had kunnen laten hangen. Ik had de brief als een kostbaar bezit bewaard, maar toen het er op aankwam, om hem aan mijn advocaat voor te leggen, bleek hij onvindbaar te zijn. Hij was op een raadselachtige manier uit mijn bungalow verdwenen. Natuurlijk, had ik direkt het vermoeden, dat jij dat bezwarende stuk had laten stelen, of het zelf, terwijl ik in voorarrest zat, was komen weghalen. Dat was een vergissing, Mushgrave...

Mushgrave deed bijna werktuiglijk, een stap op Braine toe en vroeg schor:

— Wat bedoel je daarmee... een vergissing?

— Jij had die brief beslist niet gestolen. Op dat punt ben je absoluut onschuldig. Je hebt het waarschijnlijk wel geprobeerd, maar je hebt hem niet kunnen vinden. En dat is niet te verwonderen. Want toen ik, na mijn invrijheidsstelling, naar dat oude, houten huisje terugging, wat denk je wel dat ik toen vond, in een kier tussen twee vloerplanken? Ik kan het antwoord op je bleke tronie wel lezen, ik vond de brief, mijn beste, mijn waarde Mushgrave. Apropos, hoe dacht je ook weer over dat compagnonschap?

HOOFDSTUK II

RAFFLES TREEDT OP

Lewis Mushgrave, daar was zijn gehele personeel het wel over eens, deed wel eens rare dingen en heel onverwacht ook, maar die benoeming van een compagnon was toch wel iets heel vreemds, waar niemand ook maar één ogenblik op had gerekend.

Dezelfde bediende, die de bezoeker die morgen binnen had gelaten met zijn versleten pak en zijn onverzorgde baard zag hem diezelfde middag terugkeren in een duur zomercostuum met lichtbruine schoenen, zijn haar keurig geknipt en de warrige baard verkleind tot een elegant puntbaardje.

Hij herkende hem zelf niet en wilde het eerst niet geloven, toen de bezoeker glimlachend verklaarde, dat hij voortaan de zaken met mijnheer Mushgrave samen zou drijven en dus in zekere zin zijn tweede directeur was geworden.

Een kwartier later hoorde het verwonderde personeel in het privé-kantoor van de chef het rinkelen van de sleutels op de deur van de kleine brandkast, daarna het dichtslaan van de zware deur en vijf minuten later kwam mijnheer Braine weer te voorschijn met dezelfde glimlach en nog druk bezig, om een vrij dik pak bankbiljetten in een splinternieuwe portefeuille te proppen.

Hij had een van de dure sigaren van de Baas tussen de lippen, die eigenlijk nooit weggegeven worden en liep, zachtjes fluitend, met een paraplu zwaaiend, door het grote kantoor naar de deur, en verdween.

Men zag hem de volgende dag tegen een uur of elf in de ochtend terug. Hij bleef tien minuten en kwam toen pas terug tegen de tijd, waarop het ef-

fectenkantoor doorgaans sloot, om vervolgens met mijnheer Mushgrave te vertrekken, die in een allesbahalve opgewekt humeur scheen te zijn.

Op de derde dag kwam de vreemde compagnon pas tegen het sluitingsuur en nu vertrok hij weer alleen, fluitend en met zijn paraplu zwaaiend, een bloem in het knoopsgat en een van de beroemde sigaren in zijn mond.

Mijnheer Mushgrave gedroeg zich tegenover zijn personeel gewoonlijk niet al te vriendelijk, en de meeste bedienden waren bang voor hem, maar in deze dagen durfde bijna niemand hem onder de ogen komen.

Hij liep met een zekere moordlust in zijn ogen. Een jonge typiste had al op staande voet ontslag genomen met de verklaring, niet langer te willen werken voor een man, die er uitzag alsof hij een moord zou plegen.

Er was er maar één, die zich van het uiterlijk en de manieren van Mushgrave niets scheen aan te trekken en dat was de kleine, magere kassier Pentrice Madison.

Dat was wonderlijk, want hij was maar een kleine, schrale man en zat het dichtst bij het vuur, zoals men dat noemt. Maar hij bleef kalm zijn plicht doen, steeds in zijn eigen hoekje, altijd met zijn neus boven de cijfers zonder zich wat aan te trekken van de moppen en de belevenissen, die de mensen zachtjes onder elkaar vertelden.

Intussen zat er spanning in de lucht en iedereen verwachtte een uitbarsting, ofschoon niemand van het personeel ook maar het flauwste idee had wat er precies aan de hand was.

Men vond het heel vreemd dat de

Baas als medewerker een vreemde snoeshaan had gekozen, die nooit iets deed en men zocht natuurlijk wel naar het waarom, maar begreep er niet het ware van.

Prentice Madison liet er zich helemaal niet over uit. Hij zei, dat de zaak hem niet aanging en dat zijn baas moest doen, waar hij zelf zin in had. Hij hoefde geen salaris aan de compagnon uit te keren, want dat ging uit de particuliere kas van Mushgrave en de zaak raakte hem dus volstrekt niet.

Het was op de vierde dag na de plotselinge verschijning van Bernard Braine en ongeveer half drie in de middag, toen de slungelige bediende weer de werkkamer van Mushgrave binnentrad om een bezoeker aan te kondigen. Maar nu deed hij het blijkbaar met heel wat meer zelfvertrouwen.

Hij had een keurig kaartje in zijn hand, waarop stond: Arthur Chalmoud, Zaakwaarnemer.

Terwijl hij dit Mushgrave gaf, die met een somber gezicht roerloos achter zijn schrijfbureau zat, zei hij:

— Deze heer moet u dringend spreken, mijnheer. Hij ziet er keurig uit. Een oude, deftige heer. Hij zegt, dat het om een heel belangrijke zaak gaat.

— Voor hem of voor mij? vroeg Mushgrave, grimmig. En wat zijn dat voor zaken, die hij waarneemt? Nu, laat hem maar binnen komen. Ik heb nog een kwartier, voor ik vertrek. En voor ik het vergeet, als die, als mijn compagnon mocht komen, dan zeg je maar, dat ik voor een zakenreis weg ben en vandaag niet meer terugkom.

— Zeker mijnheer. Ik zal het zeggen, mijnheer, antwoordde de bediende tamelijk verbaasd.

Een ogenblik later liet hij een heer van een jaar of zestig binnen, met wit, krullend haar, goed, maar zonder fatterigheid gekleed met een wandelstok met gouden knop bij zich.

Hij droeg ouderwetse bakkebaardjes, die men bij oudere mensen praktisch niet meer ziet en een lange snor. Zodra hij binnen was, zette hij zijn glanzende hoge hoed op een kleine tafel, legde daar zijn wandelstok naast, be-

gon kalm zijn handschoenen uit te trekken en keek intussen, vriendelijk lachend naar Mushgrave, die uit zijn stoel was opgestaan en nu verwonderd en ongeduldig toekeek bij die langdurige voorbereidingen.

Eindelijk vroeg hij, niet bepaald hoffelijk:

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer? Mijn tijd is beperkt.

De bezoeker had zijn handschoenen nu uit, rolde ze in elkaar, stak ze in de achterzak van zijn jacquet en zei toen pas, vriendelijk en nog steeds glimlachend:

— Ik kom u helpen, mijnheer Mushgrave en ik kom u een goede raad geven, als u het mij wilt toestaan.

Mushgrave ging langzaam weer zitten, maakte half werktuiglijk een uitnodigend gebaar naar de stoel bij zijn bureau, hetzelfde meubel, waarin die onbeschofte, gevaarlijke schurk van een Braine was neergevallen en zei langzaam en niet zonder verwondering:

— Ik moet u zeggen, mijnheer, dat ik u niet goed begrijp. Waarmee dacht u mij te kunnen helpen? U bent toch zaakwaarnemer? Ik ben mij er niet van bewust, dat ik hulp nodig heb, van wie dan ook.

De deftige bezoeker maakte met de rechterhand een afwerend gebaar en zei op beminnelijke toon:

— Dat kan men nooit met zoveel zekerheid zeggen, mijnheer Mushgrave. Apropos, men kan ons toch hiernaast niet horen, als wij zo praten?

— Onmogelijk, mijnheer, antwoordde Mushgrave, nu niet alleen verbaasd, maar ook een beetje ongerust. Hij hield niet van mensen, die zo lang achter elkaar glimlachen. Een lange beurservaring had hem mensen, die glimlachen, leren wantrouwen.

— De zaak is n.l. dermate discreet, ziet u, dat het beter zou zijn als niemand anders dan wij beiden te weten komen, wat wij hier bespreken gaan.

— Ik verzoek u kort te zijn, mijnheer. Ik verzeker u nogmaals, dat er nog nooit een woord in dit vertrek gesproken, door de dikke muren heen, te horen is geweest.

De grijze ogen van de bezoeker vlogen met een snelle, onderzoekende blik over het brede, de laatste dagen zo veranderde gezicht van Mushgrave en ook zijn stem klonk scherp toen hij zei:

— Bent u daar wel zo zeker van, mijnheer Mushgrave? Soms vergist men zich daar wel eens in. Maar dat is van ondergeschikt belang. Mijn kaartje vermeldt, dat ik zaakwaarnemer ben. Bedenk wel, mijn waarde heer, dat er dan ook geen enkele zaak is, of ik neem ze met liefde waar, tegen een behoorlijke betaling, zoals u wel begrijpen zult.

Koeltjes zei Mushgrave, na een veelzeggende blik op zijn horloge te hebben geworpen:

— Ik zeg u voor de laatste keer, mijnheer, dat ik mij niet kan voorstellen, op welk punt ik hulp nodig zou hebben. En als dat zo zou zijn, zou ik mijn raadgevers zelf wel kunnen kiezen.

— Misschien toch ook niet, zei Arthur Chalmond kalm. Er kunnen zich gevallen voordoen, waarin een bepaalde assistentie hoognodig is, zonder dat men het beseft en men dus ook niet in staat is een raadgever te kiezen. Wat ik zeggen wil, is die brandkast nieuw, die daar staat? Een goed meubel, zou ik zeggen, maar het is niet verstandig de deur te sluiten, als u een bezoeker ontvangt, die u onbekend is.

Mushgrave had snel naar de kleine brandkast gekeken, die op een paar meter afstand van zijn schrijftafel in de muur ingebouwd was en toen zei hij:

— Het is anders mijn gewoonte niet. Ik ben in de laatste dagen niet meer mijzelf

— Ja, ja, sedert het bezoek van mijnheer Braine! volttooide de bezoeker, met zijn vriendelijkste glimlach. Onaangenaam man, die mijnheer Braine. Lastig en opdringerig.

De woorden leken onbelangrijk, maar ze misten hun uitwerking op Lewis Mushgrave niet. Zijn gezicht vertrok zenuwachtig en werd grauw.

Hij trok zijn stoel dicht bij die, waarin Chalmond zat en zei hees, kortaf:

— Terzake, mijnheer. Zeg mij wat u

wilt en wat u met die woorden bedoelt. Wat weet u van Braine af?

— Niet zo veel en toch heel wat. Zouken ik, bijvoorbeeld, Joseph Murdock, de ranchhouder. Dat wil natuurlijk zeggen, van horen zeggen, want de arme man is dood. Hij werd vermoord aan de oevers van het Macdonald Meer in het hartje van Australië, voorbij de grens van de door de blanken bewoonde wereld. En u weet wie de dader is en u kent ook zijn medeplichtige, tenminste voor zover de mens zichzelf ooit leert kennen.

Het bleef geruime tijd stil na deze woorden.

Mushgrave scheen weer volkomen kalm geworden te zijn.

Hij trok langzaam aan zijn sigaar en vroeg tenslotte:

— En mag ik weten, waar u die wijsheid vandaan hebt?

Chalmond knikte langzaam in de richting van de brede schoorsteen en antwoordde lakoniek:

— Daaruit, mijnheer Mushgrave.

— Wilt u zeggen, dat u die dag in de schoorsteen gezeten hebt?

— Kom nou. Natuurlijk niet. Zie ik er uit als een schoorsteenveger? Een doodsimpele microfoon en een bandrecorder, waarde heer, die mij al hele diensten hebben bewezen. Ik was zelfs niet in dit huis, maar op de zolder hiernaast. De draad liep over het dak. Och, maar waarom zou ik u vervelen met die technische bijzonderheden. U zult daar vermoedelijk weinig belang in stellen. De hoofdzaak is, dat ik het gesprek van A tot Z heb opgenomen.

Weer bleef het even stil, en Mushgrave probeerde de zonderlinge bezoeker met zijn ogen te doorgronden.

Tenslotte vroeg hij sarcastisch:

— En is het misschien onbescheiden om te vragen, waarom u juist op die dag wilde afluisteren, wat hier besproken werd?

— O, dat was louter toeval, dat verzeker ik u. Maar ik hoopte op die manier iets meer te weten te komen over... sommige van uw praktijken, mijnheer Mushgrave. Een bepaald deel daarvan kan heel moeilijk het daglicht verdra-

gen en ik was er bijzonder op gesteld precies te weten wat dat was.

— En waarom, mijnheer, wilt u meer weten over mijn zagezegde praktijken?

— Natuurlijk om er mijn voordeel mee te doen.

— Vindt u de titel Zaakwaarnemer dan eigenlijk wel een juiste benaming voor uw beroep? vroeg Mushgrave met bijtende ironie.

— Och, waarom niet, als men het begrip een beetje ruim opvat? luidde het glimlachend, gegeven antwoord van mijnheer Chalmoud. Ik heb namelijk wel eens gehoord, dat u bijzonder veel geld verdient en dat dikwijls op een manier, die noch voor de slachtoffers, noch voor de justitie aangenaam is. Laten wij niet al te veel tijd verknoeien, mijnheer Mushgrave. Natuurlijk ben ik geen zaakwaarnemer, in de rechtskundige zin van het woord en ik heet ook niet Chalmoud. Ik zal kort zijn. Een man als u en met een dergelijk verleden laat zich niet straffeloos ringeloren en in een hoek drijven door een vroegere medeplichtige. Ik spreek nog niet eens over het geldelijk verlies. Ik heb voornamelijk uw voortdurende angst op het oog. Wat doet een man in zo'n geval? Hij probeert, hoe dan ook, zich weer vrij te maken. Dat doet u ook, mijnheer Mushgrave. Ik weet het en u zult het ook niet kunnen ontkennen, dat u in het geval Braine met moordplannen rondloopt. U laat hem volgen. U weet sedert vanmorgen waar hij woont. O, ik weet heel veel, mijnheer Mushgrave, ik weet bijna alles wat ik weten wil. En ik waarschuw u. Ga niet te ver, want ik zal dat niet toestaan. U bent een heel gevaarlijk man, niet alleen voor Braine, wat van minder belang is, maar voor duizenden in ons land, die u plundert. Hebt u mijn woorden goed begrepen? En is het goed tot u doorgedrongen, dat een telefoontje van mij voldoende zal zijn, om u en ook Braine te laten arresteren?

— De zaak is verjaard, zei Mushgrave schor.

— U vergist u, zei de bezoeker streng.

De moord is achttien jaren geleden gepleegd en volgens de Australische wetten verjaart hij pas na twintig jaar. Nee, laat die la met uw browning, maar met rust en gebruik uw verstand. U zoudt mij niet neerschieten, zo dom zult u niet zijn, maar mij misschien in bedwang willen houden en hier politie halen, om mij als chanteur te laten arresteren. En dat zou nog een beetje dommer zijn. Want diezelfde agenten zouden op mijn verzoek u ook meenemen.

De bezoeker was opgestaan, nam rustig hoed en wandelstok weer van het tafeltje, haalde zijn handschoenen te voorschijn, draaide zich om en keek met zijn heldere, grijze ogen Mushgrave strak aan.

Toen zei hij langzaam:

— John Raffles is ditmaal bij u geweest, Lewis Mushgrave. Hij is u komen waarschuwen en dat doet hij nooit voor de tweede maal. En het is feitelijk een dubbele waarschuwing. Houd op met uw dieverijen, of ik zal er u voor straffen. Dan is er nog iets. Uw kassier, Prentice Madison, heeft een dochter, Madeleine heet zij, een mooi, nog heel jong meisje, dat u bezig bent in te palmen. De oude man weet nog niets. Maar ik weet het wel. Laat u dat voorlopig voldoende zijn. U begrijpt heel goed wat ik bedoel. En nu groet ik u, en ik beloof u, als u mijn waarschuwingen niet in de wind slaat, dat ik mijn voornemens zal vergeten. Want doet u dat wel, dan zult u tot uw schade bemerken, hoe groot mijn macht is. En als u mijn raad op wilt volgen, verlaat dan zo spoedig mogelijk Londen. In Canada en Zuid-Amerika is nog ruimte in overvloed.

Hij stond nu bij de deur, met de hand op de kruk en zei nog eens:

— John Raffles waarschuwt nooit meer dan éénmaal, Lewis Mushgrave.

Toen ging de deur open en dadelijk weer dicht en Mushgrave zat daar, misschien voor het eerst van zijn leven, als een geslagen hond. Hij leek wel tien jaar ouder.

HOOFDSTUK III

DE HINDERLAAG

Bernard Braine had onmiddellijk een mooie vrijgezellenflat gehuurd in de buurt van Hammersmith, niet ver van Tower Bridge, in een deftige, brede, 's nachts zo goed als totaal verlaten straat.

Hij had zijn flat door een vakman laten meubileren en was heel tevreden over diens werk.

In die dagen voelde Bernard Braine zich werkelijk een gelukkig mens, niet zozeer omdat hij nu een lui leventje kon leiden en geld in overvloed had, maar vooral omdat hij dat nu had bereikt, ten koste van een gehate medeplichtige, die hem verraden had, die hem in de steek had gelaten en die hij nu volkomen in zijn macht had en naar zijn pijpen kon laten dansen.

Hij had een kleine, dure auto en elegante kleren gekocht, een loge in de opera gehuurd en hij deed alles, wat een man als hij in zijn omstandigheden doet, wanneer hij plotseling in het bezit van veel geld komt.

Die avond, vier dagen na het gesprek van Raffles in de werkkamer van de effectenmakelaar, was Bernard Braine tamelijk laat thuis gekomen, niet helemaal dronken, maar toch allesbehalve nuchter.

Bedienden hield hij er nog niet op na, ofschoon hij van plan was, later een butler in dienst te nemen.

De nachtportier van het grote flatgebouw had dan ook de buitendeur voor hem geopend en met een vriendelijk glimlachje aan zijn pet getikt, want de nieuwe huurder gaf goede fooien en men kon hem beter te vriend houden.

Hij bracht Braine zelf met de lift tot op de derde verdieping en toen liep

de nieuwe bewoner, enigszins zwaaiend, door de flauw verlichte gang, ondertussen zoekend naar zijn sleutel.

Niet zonder moeite stak hij deze in het slot, stapte de hal binnen, deed de deur weer achter zich dicht en draaide het licht aan, vriendelijk telkens opnieuw een paar regels neuriënd van een populair liedje, dat hij zoëven in een schouwburg gehoord had, waar een nieuwe revue werd opgevoerd.

Hij deed de deur van de woonkamer open en maakte ook daar licht.

En midden in zijn liedje, bleef hij steken.

Want naast de tafel, dicht bij de haard, zat een heer, die hij beslist niet kende, keurig gekleed, wit haar, met bakkebaarden, die hem met een vriendelijke glimlach aankeek.

Voordat Braine iets had kunnen zeggen, begon de onverwachte bezoeker:

— U bent een beetje laat, mijnheer Braine, maar dat is heel begrijpelijk. Als men veel geld heeft, dan geeft men ook graag veel uit, vooral wanneer het gemakkelijk verdiend wordt.

De alcohol dampen trokken snel weg uit het beneveld brein van Bernard Braine.

Hij nam langzaam zijn hoge hoed af, die scheef op zijn hoofd stond en gromde, terwijl er een gevaarlijk licht in zijn ogen kwam:

— Wat betekent dat? Wie bent u en wat moet u in mijn woning?

— Wie ik ben zal ik u misschien straks wel zeggen. Ik kwam in uw woning om er iets te zoeken, maar ik heb tot mijn spijt het niet kunnen vinden. U heeft het zeker altijd bij u?

— Wat bedoelt u? vroeg Braine op

doffe toon, terwijl hij langzaam dichterbij kwam.

— De brief.

— Welke brief?

— De brief, die tussen de vloerplanken gevallen was in de bungalow, dicht bij de oevers van het Macdonald Meer.

Braine gaf een soort brul en wilde zijn hand in zijn zak steken, maar de stem van de ander zei bevelend:

— Handen uit je zakken, Braine, of mijn browning zal een woordje meespreken.

Braine keek als versuft naar de grote browning, die razend snel te voorschijn was gekomen en precies op zijn hoofd gericht was.

De bezoeker was opgesprongen, in een oogwenk had hij het wapen uit de zak van Braine gehaald.

Toen ging hij rustig weer zitten en zei:

— Nu kunnen wij praten. Heb je de brief bij je, Braine?

— Ik weet niet, wat je bedoelt, antwoordde deze schor.

— Je weet dat heel goed, antwoordde de bezoeker, ongeduldig zijn schouders ophalend. Dwing mij niet om hier nog meer tijd te verknoeien. Ik ben al twee uren in je woning aan het zoeken geweest. Ik vond echter niets. De meubelen zijn nieuw en modern en hebben geen geheime bergplaatsen. Dit huis staat hier nog geen vijf jaren en heeft ze dus ook niet. De brief is voor jou heel wat waard en ik heb dus zelfs je matras moeten opensnijden, je hoofdkussen en de zitting van een leunstoel, die mij een beetje verdacht voorkwam. Ik heb beslist niets overgeslagen, ook je schrijfbureau niet en ik was net klaar toen ik de lift hoorde. Ik heb toen even het licht uitgedraaid en op je gewacht. Ik zou heel graag die brief van jou hebben.

— Wie ben je eigenlijk en wat wil je met die brief vroeg Braine, rood van woede.

— Nu dan, ik ben John Raffles en ik wil die brief hebben, omdat ik geloof, dat ik er een beter gebruik van kan maken dan jij. Jij slaat er alleen maar geld uit.

— Meer hoef ik ook niet te hebben, zei Braine nijdig. Dat is juist, waar ik behoefte aan had. Ik heb wel eens van je gehoord, Raffles en ook van je sentimentele streven om de mensen te verbeteren.

— Dan heb je dan verkeerd gehoord, kerel, zei Raffles koeltjes. Ik ben niet zo onnozel te willen proberen de mens, als soort, te verbeteren, want ik weet wel dat dat mogelijk is. Maar ik ben wel bij machte, om te straffen en te belonen. Deze brief heeft voor jou alleen maar geldswaarde, maar voor mij kan hij 'n sterk wapen zijn, om 'n schurk in mijn macht te krijgen, maar dat gaat je volstrekt niets aan. Ben je van plan, mij die brief vrijwillig te geven, of moet ik geweld gebruiken?

Er gloeide een felle haat in de ogen van de schurk, toen hij langzaam de hand naar zijn binnenzak bracht en daaruit een stuk papier haalde, dat hij met een snelle vloek op tafel smeed.

Raffles wierp een snelle blik op de brief, stak hem bij zich en zei ernstig:

— Je hebt een vreselijke misdaad gepleegd, Braine, maar daar heb je je straf voor gehad. Het geld, dat je je medeplichtige al hebt afgezet mag je houden. En nu geef ik je de ernstige raad, te maken, dat je wekomt. Er dreigt gevaar.

— Hoe kan voor mij nu gevaar dreigen, nu jij de brief hebt? gromde Braine woedend.

— Dat weet Mushgrave nog niet. Hij is zo stom, de waarschuwing, die ik hem gegeven heb, in de wind te slaan en pas morgen kan ik hem laten weten, dat ik die brief nu heb. Tot dat uur is je leven geen cent waard. Ik zou je dus aanraden niet de straat op te gaan, voor je bericht van mij hebt. Daarna kun je doen wat je wil en je ergens anders laten ophangen.

Braine keek Raffles een ogenblik somber aan en zei toen:

— Je goede raad, eigenwijze mijnheer, heeft niet veel waarde voor mij, als je mij tegelijkertijd mijn scherpste wapen afneemt.

— Je kunt beter zeggen: je gifttanden, verbeterde Raffles, schouderophanden,

lend. Ik verzeker je, dat die brief in mijn handen heel wat meer nut zal hebben dan bij jou. Wat mij betreft mag jij rustig alles houden, wat je Mushgrave in die vier of vijf dagen hebt weten af te troggelen. Maar dat kapitaaltje maakt voor hem de zaak nog erger. Pak daarom zo snel mogelijk alles bij elkaar en verdwijn, dat is echt het beste. Met of zonder brief, je bent hier in Londen volkomen overbodig, Braine. In Amerika zullen ze niet zo letten op je verleden, maar hier des te meer, zodra ze weten wie je bent. En nu zal ik je niet verder lastig vallen. Ik hoop en verwacht, dat ik je nooit meer zal terugzien, want het spijt mij dat ik het zeggen moet, maar ik stel er weinig prijs op, de kennismaking voort te zetten. Adieu, Braine en probeer een ander mens te worden. Ga voor morgen middag twaalf uur niet de straat op, want eerder kan ik Mushgrave onmogelijk bereiken of hem berichtje sturen.

Raffles was onder het spreken naar de deur gelopen en Braine keek hem razend na; een ogenblik scheen hij zin te hebben zich te werpen op de man, die dat kostbare vodje papier, dat hem zijn hele leven in rijkdom had kunnen laten doorbrengen, bij zich had.

Maar hij was ongewapend en hij begreep wel, dat hij het werk met zijn handen niet af zou kunnen.

En zo zag hij de dief van zijn weelderig en lui leventje rustig vertrekken en hij liet het toe en hij dacht er zelfs niet aan, een raam open te maken en de politie te waarschuwen, dat zij een kostbare buit binnen hun bereik hadden. Want dan zou hij ook alle hoop moeten laten varen op een prettig leventje, gedurende een paar jaren, met hetgeen hij in de weinige dagen bijeen had weten te garen. Raffles zou natuurlijk dadelijk zeggen wie hij was en hij zou wegens afpersing opnieuw de nor ingaan. In het beste geval zou men hem alles weer afnemen.

Intussen liep Raffles snel en heel zacht de trappen af, bereikte de voordeur, zonder dat de nachtportier, die in zijn glazen huisje zat te dommelen, er iets van hoorde, opende ze, en stond

weer op straat.

Hij had nauwelijks dertig passen gedaan, in de richting van de zijstraat waar zijn auto geparkeerd stond, of uit een donker portiek, kwamen plotseling vijf of zes mannen te voorschijn, die zich op hem wierpen en waarvan er een hem met een soort korte knuppel een klap op het hoofd gaf, die hem deed duizelen.

Hij had nog net genoeg kracht over, om twee van zijn aanvallers met goed geplaatste hoeken buiten westen te slaan, maar toen werd de overmacht te groot, want hun plaats werd dadelijk ingenomen door twee anderen. Een kerel sprong hem op zijn nek, anderen grepen zijn benen vast en ondanks zijn krachtige tegenstand werd hij overmeesterd.

Hij had slechts half instinctmatig een schreeuw kunnen geven, in de hoop, dat er politieagenten zouden verschijnen, maar verder verliep de korte worsteling betrekkelijk zachtjes.

Even voelde hij een soort spijt, dat hij zijn gewone voorzorgsmaatregelen deze keer niet had genomen. Hij had er niet op gerekend overvallen te worden en was er alleen op uitgetrokken, zonder Charles Brand of James Henderson te vertellen wat hij ging doen.

De slag had Raffles alzo verdoofd, dat hij maar half besepte, hoe er een prop in zijn mond werd geduwd en hoe zijn armen op zijn rug werden gebonden. Half in een waas voelde hij dat hij in de richting van een grote auto werd geduwd, die was komen aanrijden, zodra de mannen uit de portiek te voorschijn waren gekomen.

Zodra hij zat, reed de auto snel weg.

Hij zat op de achterbank tussen twee kerels ingeperst en twee anderen hingen half tegen de rug van de voorbank, terwijl de vijfde naast de chauffeur was gaan zitten. Zijn ene arm deed hem geweldig pijn, zodat hij veronderstelde op de een of andere manier geraakt te zijn, maar waar precies wist hij niet.

De wagen was oud en werd zeker weinig schoongemaakt, want het stonk naar goedkope parfum en goedkope sigaretten. Maar hij liep snel en dat

scheen voor de eigenaars de hoofdzaak te zijn.

Er werd niets gezegd, maar Raffles werd door zijn ontvoërders scherp in de gaten gehouden.

Hij zelf begreep niets van die plotselinge overval, die blijkbaar geen gewone beroving was, anders had men hem natuurlijk wel dadelijk geplunderd.

Hij kon ook niets vragen, want hij had de doek nog steeds in zijn mond.

Bij de minste beweging, die hij maakte, liet een van zijn bewakers een dreigend gegrom horen, als een nijdige, gevaarlijke waakhond.

De rit duurde ongeveer een kwartier. Voorzover Raffles kon nagaan, was de auto in oostelijke richting gereden.

De man naast de chauffeur sprong uit de wagen en Raffles kom hem nu bijna niet meer zien, want het was gardedonker.

Maar een ogenblik later ging het portier open en werd hij tamelijk onzacht uit de auto getrokken, voortgeduwd en meegesleurd in de richting van een hoge muur, die wat verder overging in een houten schutting van bijna drie meter hoogte.

Bij een kleine deur stond het groepje stil en een van de mannen, een grote kerel met vuurrood haar, maakte de deur open met een kleine, koperen sleutel.

Nu kwam men op een binnenplaats, stikdonker, maar waar Raffles toch met moeite een paar oude, blijkbaar lege vaten en pakkisten kon onderscheiden.

Waarschijnlijk liep de kleine groep nu over de binnenplaats van een of andere grote fabriek, misschien wel een bierbrouwerij.

Raffles kreeg trouwens niet veel tijd om zich verder te oriënteren, want zijn ontvoërders liepen snel met hem verder en bereikten weer een deur en ook deze werd van het slot gedraaid door dezelfde rode kerel, die als aanvoerder scheen op te treden.

Deze deur gaf toegang tot een lange en stikdonkere gang. De mannen moesten er echter blijkbaar goed de weg

kennen, want zij liepen vlug verder, met Raffles stevig tussen zich in. Er waren er minstens zeven, zodat de gevangene er zelfs niet aan behoefde te denken, op deze plek met zijn gewonde arm een poging tot ontvluchting te doen.

Zelfs kon hij in deze gang volstrekt niets zien.

Zeker wel vijf minuten liep de kleine groep in hetzelfde tempo en nog altijd verder, totdat Raffles plotseling op de vloer een lichtschijnsel zag.

Het bleek afkomstig te zijn uit een soort keldervertrek en het scheen door de reet van een derde deur, die alleen maar met de klink gesloten was.

Dit vertrek zag er volkomen kaal uit en alleen brandde er aan de zoldering een heel prozaïsch peertje.

Het bestraalde precies de plek, waar in de vloer een zwaar luik zat en er waren twee mannen nodig, om het omhoog te trekken.

Een houten trap van acht treden af, weer een gang, deze keer een korte, een deur, waar de man met het rode haar deze keer blijkbaar geen sleutel van had, want hij moest er op een speciale manier enige malen op kloppen, voor zij van binnen geopend werd.

Raffles stond op de drempel, van een goed verlicht, tamelijk groot vertrek, met een tiental tafeltjes en een soort bar, zodat het leek op een of ander café.

Tegen een van de korte wanden stond echter een smalle lange tafel, waaraan vijf personen zaten, met hun gezicht naar de andere tafeltjes en dat maakte er eigenlijk weer een soort vergaderzaaltje van van een kegel- of hengelclub.

Maar als onschuldige hengelaars of kegelliefhebbers zagen die vijf mannen er allesbehalve uit.

Hun gezichten waren hard.

Maar de blikken van Raffles gingen onmiddellijk naar de man, die in het midden zat en die de voorzitter scheen te zijn.

De voorzitter was niemand anders dan Lewis Mushgrave.

HOOFDSTUK IV

IN DOODSGEVAAR

De mannen hadden hun gevangene tot vlak voor deze tafel gebracht en Mushgrave keek Raffles een ogenblik zwijgend maar met leedvermaak aan.

Toen beval hij kortaf:

— Haal hem die doek uit de mond, zodat hij kan praten, maar kom niet aan de touwen.

De doek werd Raffles uit de mond getrokken. Hij bewoog zijn kaken een paar maal heen en weer en zei toen:

— Een heel vreemde ontmoeting, mijnheer Mushgrave. Ik had werkelijk geen idee, dat u in uw vrije tijd ook nog bendeleider was. Het blijkt dus voor te kunnen komen, dat zelfs mijn informatie niet juist of althans niet volledig zijn. U hebt dat prachtig geheim gehouden. Wat zal de politie daarvan opkijken, als die te horen krijgt, dat de bekende effectenman Mushgrave bendeleider is.

Mushgrave kwam langzaam voorover leunen, keek Raffles met spottende belangstelling aan en vroeg toen:

— Zou je denken, John Raffles, dat de politie dat ooit te weten komt?

— Wel, als ik het haar vertel.

— Maar, zou je wel ooit de kans krijgen dit te vertellen, denk je?

Het bleef een ogenblik stil in het vertrek. Aan de tafeltjes zaten op dat ogenblik acht of tien mensen, waaronder twee zwaar opgemaakte vrouwen, die de ene sigaret na de andere rookten.

Allen keken nieuwsgierig naar de gewonde man, voor de tafel van de voorzitter, die een onbeperkte macht had en beslissen kon over dood en leven van de bendeleden.

Voor zover Raffles zich kon herinne-

ren, had hij niemand van de aanwezigen ooit tevoren gezien, behalve misschien de jongste van de twee vrouwen, die hem niet geheel en al onbekend voorkwam. Hij kon zich echter absoluut niet herinneren, waar en wanneer hij haar meer gezien kon hebben.

Zij had rosblond haar en die kleur zou wel niet echt zijn, want Raffles had een vaag visioen van gitzwart haar.

Het spreekt vanzelf, dat hij maar een paar seconden kon besteden aan die overdenkingen, want wat Mushgrave gezegd had was heel wat belangrijker.

Hij zei, volkomen kalm:

— Dat is maar voor één uitleg vatbaar, mijnheer Mushgrave. Ik kom hier niet levend vandaan. Nu, wat vroeger of later. Eens moeten wij toch allemaal sterven. Maar u bent wel heel wraakzuchtig.

Mushgrave kneep zijn zwarte ogen half dicht, keek Raffles opmerkzaam aan en zei toen schouderophalend:

— Het is niet alleen een persoonlijke wraak, Raffles, omdat je mijn geheim kent, dat mij noodlottig zou kunnen worden, als het bekend zou worden. Het is op de eerste plaats de drang tot zelfbehoud, die het noodzakelijk maakt, dat je van het wereldtoneel verdwijnt en vervolgens is het de veiligheid van de hele bende, die het eist.

— Ik kan het mij voorstellen, antwoordde Raffles rustig. Mag ik weten waarom je niet eerder maatregelen hebt genomen?

— Hoe kon ik dat nu? Jij had alle troeven in handen en jij hebt zelf de opmerking gemaakt, dat ik je in mijn eigen kantoor moeilijk een kogel door het hoofd kon jagen. Hier gaat dat na-

tuurlijk veel gemakkelijker, zonder dat er een haan naar kraait. Ik zou bijna zeggen: Zo tussen de bedrijven door.

— Hoe wist u dat ik vannacht bij Braine zou zijn?

— Maar, beste kerel, dat wist ik helemaal niet. Het is louter toeval. Die mannen waren niet voor jou bestemd, tenminste nog niet, omdat ik absoluut geen vermoeden had, waar je ergens uithing, maar zij hadden de opdracht, Braine onschadelijk te maken en mij de bewuste brief te bezorgen. Zij hadden echter ook een heel goed signalement van... van mijnheer Arthur Chalmond en het is je noodlot geworden, dat je die vermomming vanavond opnieuw hebt gebruikt en dat je uit het huis van Braine kwam, vijf minuten voor mijn flinke jongens daar zouden binnen dringen.

— Dat verklaart heel wat.

— Wilde je nog iets weten? vroeg Mushgrave beminlijk, maar met moordlust in zijn zwarte ogen.

— Nee, dank je, Mushgrave. Het was heel vriendelijk van je dat je dat verteld hebt. Ja, ik kan mij tegen heel wat dingen verdedigen, maar helaas tegen het toeval niet of zoals jij het noemen wilt het noodlot. Op welke manier moet ik sterven en hoeveel tijd heb ik nog?

— O, er is beslist geen haast mee, antwoordde Mushgrave. Dat is zo gebeurd. Je hebt natuurlijk de brief? Het is dom van mij dat ik niet direkt snapte, dat een man als Raffles niet zou rusten, voor hij de brief in zijn bezit had.

— Wat zou je doen als ik ontkende?

— Nogal een stomme vraag. Natuurlijk zou ik je laten fouilleren.

— Je ziet wel, dat ik zelf niet bij mijn binnenzak kan komen.

— Daar heb je gelijk in, Jake, doorzoek zijn zakken eens.

Het bevel was gericht tot de kerel met het rode haar, die dadelijk naar Raffles toeliep, zijn grote, ruwe hand in alle zakken stak en de brief te voorschijn bracht, met nog wat andere voorwerpen, want men had Raffles natuur-

lijk direkt zijn eigen browning en die van Braine afgenomen.

Mushgrave was zeker een man die zich wist te beheersen, maar zijn hand trilde toch een beetje, toen hij die uitstak naar de brief, die hem misschien voor de rest van zijn leven in de gevangenis had kunnen brengen.

Hij las hem vlug door, scheen hem in snippers te willen scheuren, bedacht zich en stak hem in zijn zak, met de woorden:

— Snippers kunnen terug gevonden worden, verbranden is beter. Heb je Braine verder niet beroofd?

— Nee, dat vond ik niet helemaal, eerlijk, antwoordde Raffles. Hij is ongetwijfeld een schurk, bijna even erg als jij, Mushgrave, maar naar mijn mening had hij je zo prachtig te pakken genomen, tapte hij je zo handig af, dat ik het niet over mijn hart kon krijgen, hem te beroven.

— Charmant. Je begrijpt zeker wel, dat je hem vannacht het leven hebt gered?

— Dat snap ik, Mushgrave. Als ik morgen was gekomen, zou het echt te laat zijn geweest.

Mushgrave hield zijn zwarte ogen onafgebroken op Raffles gevestigd en begon toen weer te spreken:

— Heb je een van ons vroeger al eens gezien?

Een ogenblik wilde Raffles op de rosigte vrouw wijzen, die onverschillig het hele toneeltje zat te bekijken, maar feitelijk onbewust antwoordde hij:

— Nee. De dames en heren komen mij niet bekend voor. Jullie vormen hier zeker een spiksplinternieuwe bende, die ik nog niet kende. Ik heb al gevochten tegen de Raven, tegen het Genootschap van de Gouden Dolk, tegen de bende van de Gouden Sikkel, tegen die van de Wolven, om van de bende van Het Kwade Oog in Amerika niet eens te spreken. De leden van die bendes heb ik zeker niet allemaal gekend, maar veel scheelt het niet. Is het onbescheiden als ik naar de naam van je troepje vraag, Mushgrave?

— Nee, echt niet. Als je er om vroeg geloof ik zelfs, dat we je ons huishoude-

lijk reglement zouden laten zien en onze statuten, want ik zei al, dat je niet in de gelegenheid zult komen, een en ander door te vertellen, antwoordde Mushgrave joviaal, alsof het om een goede mop ging, inplaats van het leven van een mens. Inderdaad heb ik deze kleine, maar uitgelezen bende niet lang geleden geformeerd en wij noemen ons De Natuurvrienden. Leuke naam, hé?

— Ik moet erkennen...

— Wel, wij hebben een mooi vergaderlokaal, sprekers, voordrachten met lichtbeelden, gezellige avondjes, excursies naar zee, de bossen en de bergen, maar je bent slim genoeg om te zien, dat dat alleen maar de vlag is, die de lading moet dekken. Dat is allemaal om gemakkelijker te kunnen vergaderen en beraadslagen, over het werkelijke doel van onze kleine vereniging. Zie je, in mijn hoedanigheid van effectenmakelaar weet ik precies de financiële situaties en de gewoonten van verscheidene rijke klanten, en dat is buitengewoon gemakkelijk.

— Geniaal, werkelijk geniaal, riep Raffles uit. Ik voel echt bewondering voor uw methodes. Zo snijdt het mes dus aan twee kanten, met de ene kant vil je de ezels die jou als speculant vertrouwen en met de andere stroop je de rijke mensen, die je als effectenmakelaar hebt leren kennen. Het is prachtig.

— Niet waar? zei Mushgrave, met een ijdele glimlach achteroverleunend in zijn stoel. En niemand, die er ook maar het flauwste vermoeden van heeft

— Behalve natuurlijk deze dames en heren, verbeterde Raffles, knikkend in de richting van de mensen aan de tafeltjes.

— O, die babbelen niet, zei Mushgrave onverschillig. Zij hebben er allen belang bij om te zwijgen. En als er werkelijk iemand zijn mond voorbijpraat, dan zou hij, of zij dat voor het laatst gedaan hebben. Ik heb altijd een hekel gehad aan halve maatregelen. Er heerst hier een strenge tucht en dat weten mijn mensen. En voor het overige, ik heb nog meer pijlen op mijn boog. Men vangt mij niet zo vlug. En nu nog een vraag, voor wij, voorgoed afscheid ne-

men, Raffles. Wil je mij vertellen, wat Braine van plan is?

— Hij vertrekt morgen, dat wil zeggen vanmorgen, want het is al na twaalfen, uit Londen, tenminste wanneer hij mijn raad opvolgt.

— Dat is het verstandigste wat hij kon doen, bromde Mushgrave. En laat hij mij niet meer voor mijn voeten lopen, of anders...

Een dreigend gebaar voltooide de zin.

Mushgrave keek op zijn horloge en ging op een heel andere, onverschillige toon verder:

— Het wordt nu tijd om deze zaak af te sluiten, John Raffles. Het spijt me voor je, dat het lot je niet gunstig is geweest deze keer, maar je zult zelf wel inzien, dat een levende Raffles ons en eigenlijk speciaal mij in de weg staat. Je zou natuurlijk ogenblikkelijk als ik je in vrijheid stelde, de politie op mij af sturen?

— Zonder een seconde tijd te verliezen, antwoordde Raffles zonder aarzelen. Ik zou je blijven opjagen, Lewis Mushgrave, totdat je het loodje moest leggen.

— Dat dacht ik wel, antwoordde Mushgrave kalm. Het is daarom beter, dat je verdwijnt. Zoals ik al gezegd heb, ik zal je niet martelen, want dat ligt niet in mijn aard. Je zult snel en vrijwel pijnloos uit een wereld worden geholpen, die voor jou toch ook niet steeds een paradijs moet zijn geweest.

— Niet bepaald, maar toch: ik klaag niet, antwoordde Raffles ironisch. En op welke manier zal ik afscheid moeten nemen van dit leven, dat mij, alles wel beschouwd, toch niet onaangenaam was?

— Wel, wat denk je van een paar eerlijke, betrouwbare revolverkogels? Want tegen het koord zul je wel bezwaar hebben?

— Heel veel bezwaren zelfs, beste kerel. Ik ben een edelman en die zou het als een pijnlijke smaad ondervinden, kennis te maken met de strop. In ieder geval heb ik je nog geen nadeel berokkend en je hebt niet het recht mij te vernederen, zelfs niet in de dood.

— Dat is gesproken als een man. De kogel dus. En eerlijk gezegd, je hebt

een fatsoenlijke dood verdiend, want inderdaad heb je je steeds als een onverbiddelijk, maar een eerlijk vijand gedragen. Je zult echter nog een paar uur op de dood moeten wachten, want ik moet nu beslist weg en toch heb ik je nog een paar vragen te stellen over jouw vermogen, voor je vertrekt naar de eeuwige jachtvelden. Ik zei het net al, wij hebben geen haast. Sluit hem op, mannen, op de bekende plek, maar doet het goed, want denkt eraan dat we te doen hebben met een van de slimste kerels, die er ooit geleefd hebben. Jammer, werkelijk jammer, dat wij zo'n man moeten doden, maar het kan werkelijk niet anders. Tenzij ik over een paar uren uit zijn mond dingen te horen krijg, die mijn plannen nog zullen wijzigen.

Hij had dit laatste vlak bij Raffles' oor gezegd, en zo zacht, dat alleen deze hem kon verstaan. En Raffles las iets in de zwarte ogen van de schurk, dat hem veel duidelijk maakte. Mushgrave voelde zich niet veilig meer, na het gebeurde van de laatste dagen en hij zou straks proberen het met Raffles op een accoordje te gooien, zoals men dat nogal eens noemt, hem een grote som geld afpersen en dan de vlucht nemen, zonder zich verder ook maar iets aan te trekken van zijn bende.

En omdat Raffles dit begreep, zei hij heel zacht:

— Wie weet wat er gebeurt, Lewis Mushgrave.

Deze knikte hem even toe, met een soort van sinistere vriendelijkheid en een ogenblik later, keek hij, hoe Raffles werd vastgegrepen en door drie sterke kerels het vertrek werd uitgebracht, maar nu door een andere deur.

Hij kwam in een muf ruikende, korte gang, waarvan de vloer vochtig was en die langzaam omlaag ging.

Aan het einde van een stenen trap van tien treden, die hij onder het afdalen telde, werd de lucht nog benauwder.

Raffles vermoedde, dat hij in de buurt van een of ander oud riool liep.

Een van de mannen knipte een zaklamp aan en het schijnsel verlichtte de stevige, stalen grendels van een deur van het zwaarste eikenhout.

Er zaten drie zware grendels op. De deur zelf, die er massief uitzag, bestond uit eikenhouten planken, dicht aaneengevoegd, ruim acht centimeter dik en zij was waarschijnlijk splinternieuw.

Zij sloot een vertrekje af, dat heel veel leek op een cachot van een politiebureau, zoals men die wel eens beschreven vindt in reisverhalen uit de Balkan.

Het was meer een hok dan een vertrek en de vloer was nauwelijks twee meter in het vierkant.

Een raam was er niet en alleen in een hoek van de zoldering zat een rond gat, waarschijnlijk het einde van een luchtkoker.

De muren waren van baksteen en de voorste, die, waar de deur zat, was gezien de kleur en de toestand van de voegkalk ook niet zo oud.

Raffles had alles met een korte blik opgenomen, toen hij in het hok werd gesmeten, want de drie volgelingen van Mushgrave bleken allesbehalve zachtzinnig te zijn en hadden waarschijnlijk niets liever gezien, dan dat de doodsvijand van de misdadigerswereld maar direkt uit de weg was geruimd.

Het volgende ogenblik was Raffles alleen in zo'n diepe duisternis, dat het net was alsof hij in een graf lag.

Een voor een hoorde hij de drie grendels in de massieve ringen schuiven. De stappen van de mannen hoorde hij nauwelijks.

Toen werd het volkomen stil.

Nee toch, een heel zwak geluid met regelmatige tussenpozen, drong tot hem door.

Eerst wist hij niet wat het kon zijn maar toen begreep hij het.

Uit het gat in de zoldering lekte met eentonige regelmaat telkens en telkens weer een dikke waterdruppel, die met een zwak plofje op de stenen vloer neerkwam.

HOOFDSTUK V

ALS DE NOOD HET HOOGST IS

Raffles begon onmiddellijk te proberen de dikke touwen, waarmee zijn armen op zijn rug waren gebonden, los te krijgen.

Aan het lot, dat hem te wachten stond, twijfelde hij geen ogenblik.

Mushgrave zou hem over twee uren vragen, met hem te delen, of iets in die geest. Raffles had al vast besloten te weigeren en het overige liet geen twijfel over.

In zijn woede zou de schurk zeker niet aarzelen, hem eigenhandig een paar kogels door het hoofd te schieten.

Maar in twee uren kan er veel gebeuren.

Allereerst was het noodzakelijk, dat hij zijn armen vrij kon bewegen.

Raffles had echter al gemerkt, dat hij door een deskundige hand gebonden was. Men had eerst zijn polsen aan elkaar gesnoerd en daarna de bovenarmen vlak boven zijn ellebogen.

Raffles was heel lenig en zou er zeker in geslaagd zijn, zijn armen voor zijn lichaam te krijgen, als alleen zijn polsen maar gebonden waren geweest. Nu moest hij echter er iets anders op verzinnen.

Eerst zocht hij op de tast en langzaam langs de muur schuivend, naar een uitstekend of ruw gedeelte, waarlangs hij het touw zou kunnen stuk schuren.

Hij vond echter niets en dat was geen wonder, want de muren waren aan de binnenkant bepleisterd met een laag beton.

Raffles merkte ook, dat de zware deur zo goed als hermetisch in de sponningen sloot. Dit lukte dus niet.

Ook de vloer had geen enkele onefenheid en was zo glad, als een biljart-

laken.

Toen richtte Raffles zijn aandacht op de deur. Hij ging er met zijn rug naar toe staan en liet tastend zijn vingers voor zover hij dat kon bereiken over het oppervlak glijden.

De slotplaat was niet ingelaten, maar op de deur geschroefd, maar na enkele ogenblikken begon het hart van Raffles even sneller te kloppen, want zijn tastende vingers hadden de kop van een schroef gevonden, die er door een onhandig bendelid scheef was ingedraaid, het gat dus niet helemaal vulde en met een scherpe rand naar buiten was blijven steken.

Raffles voelde dat die kant, al was die heel klein, heel scherp was en hij wist, dat hier misschien zijn redding kon liggen.

Hij begon met het touw om zijn pols en haalde dit met onuitputtelijk geduld telkens langs de scherpe rand van de schroefkop, totdat het touw zover was uitgerafeld, dat hij het met een laatste ruk van zijn polsen kon lostrekken.

Met de touwen om zijn bovenarm ging het heel wat moeilijker, want hij moest nu in een gedwongen, vermoeiende houding wijdbeens gaan staan.

Nu zat hij ook telkens naast de schroef. Maar hij hield vol, hij wist niet hoe lang, maar tenslotte, met een heftige inspanning van al zijn armspieren, kon hij het touw stuk trekken.

Hij ging een ogenblik plat op zijn rug liggen op de stenen vloer, haalde diep adem, trok zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, en begon zijn armen stevig te masseren, totdat de gestremde bloedsomloop hersteld was.

Op één plek deed zijn linkerarm nog

erg pijn en toen hij er met zijn rechterhand over wreef, voelde hij een kleine oneffenheid. Het was dus geen bloedende verwonding en hij dacht er verder niet meer aan.

Toen bleef hij nog vijf minuten onbeweeglijk liggen en toen voelde hij dat zijn krachten volkomen terug gekeerd waren.

Hij strekte vol welbehagen een paar keer de armen en begon vlug in zijn jas te zoeken.

In de voering had hij bij dergelijke ondernemingen steeds een paar kleine instrumenten van het beste staal zodanig verborgen, dat alleen een zeer geoeffende hand ze kon vinden.

Men had hem ook zijn aansteker niet afgenomen en bij het licht daarvan bekeek hij aandachtig het slot.

Hij wist, dat hij de plaat zou kunnen losschroeven en ook het slot wel open zou kunnen krijgen, maar dat zou hem minstens een half uur kosten en dan waren er nog de drie dikke grendels.

Bij de instrumenten had hij een zeer fijn en dun metaalzaagje, niet dikker dan een gewone briefkaart, maar hij probeerde vergeefs, het tussen de kier van de deur te wringen, om zodoende de tong van de grendel te kunnen doorzagen.

Hij begreep direkt dat de tijd te kort was.

Misschien zou het in een halve dag gelukt zijn, maar hij wist, dat hij niets kon doen, niets in de drie kwartier, die hem nog over waren.

En toch begon hij, omdat het in de menselijke aard ligt, nooit de moed op te geven en het lag zeker niet in de aard van een man als John Raffles.

De kier van de deur was beneden schijnbaar een halve millimeter breder en Raffles was juist van plan, het dunne zaagje daar te proberen, toen hij verbaasd ophield en scherp luisterde.

Hij deed de aansteker uit en balde zijn vuisten, klaar om dadelijk toe te slaan.

Nu hoorde hij het duidelijk, daar op de gang trok iemand een van de grendels terug.

Het merkwaardige was, dat degene

die dit deed blijkbaar moeite deed, dit zo zacht mogelijk te doen.

Want het ging heel langzaam en heel voorzichtig.

Na de eerste grendel volgde de tweede en tenslotte de derde.

Een sleutel werd in het slot omgedraaid en de deur ging een klein eindje open.

Raffles stond op het punt, haar verder open te rukken en de slulpmoordeenaar, die zeker geen geduld had gehad naar de keel te vliegen, toen een zachte stem, waarschuwend zei:

— Wees stil en doe geen domme dingen, John Raffles. Ik ben het. Je schijnt me niet te hebben herkend en dat vind ik werkelijk een compliment.

Het was een vrouw. Ze had een kleine zaklantaarn bij zich en liet het schijnsel daarvan over haar gezicht en haar kleren gaan.

Raffles herkende de jongste van de twee vrouwen, die hij bijna twee uren geleden ongeïnteresseerd in de vergaderzaal van de bende had zien zitten.

Maar haar gezicht had nu een heel andere uitdrukking en stond buitengewoon ernstig.

Voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, vervolgde zij:

— Je herkent me nog niet, John Raffles.

— Ik wist direkt, madame, dat ik u vroeger wel eens moest hebben gezien. Niet langer dan drie of vier jaar geleden, en toch, ik moet tot mijn schande bekennen, toch weet ik nog steeds niet met wie ik het genoeg heb...

De stem klonk koel, toen de vrouw antwoordde:

— Ik betwijfel of het een genoeg zal zijn, John Raffles. Ik ben Mabel Armstrong.

Raffles bedwong met moeite een kreet van verbazing en ook van bewondering. Het was alsof er plotseling een mist optrok. Hij dacht weer aan het korte ogenblik, ruim vier jaar geleden, toen hij een glimp te zien had gekregen van Mabel Armstrong, de veelbelovende leerlinge van de beroemde detective Sullivan. Zij was toen nog bijna een kind, een jong, maar stoutmoedig

meisje.

Hij keek haar even glimlachend aan en zei toen:

— Inderdaad, dan is het mogelijk, dat de ontmoeting, alles wel beschouwd, toch niet zo aangenaam is. Mag ik weten wat u van plan bent?

— Natuurlijk om je te arresteren, Raffles, maar op de eerste plaats om je te redden. Daarboven is het bal. Een paar van de kerels kunnen hun ongeduld niet bedwingen en hebben een kwartier geleden verklaard, dat ze je zouden koudmaken, zonder op de chef te wachten. Zij waren bang dat hij medelijden zou krijgen, of zich door jou zou laten omkopen. Met moeite hebben een paar anderen hen tegen weten te houden, maar ik weet zeker, dat zij geen rust zullen hebben voor jij dood bent. En daarom ben ik hen voor geweest. Want ik wil niet, dat je als een dolle hond door een paar schurken wordt afgemaakt.

Raffles staaarde het meisje met de grootste verbazing en diepste bewondering aan. Die jonge vrouw, die nauwelijks vierentwintig jaar kon zijn, had dus de onbegrijpelijke moed gehad, zich in een vermomming tussen die gevaarlijke schurken te begeven, waarvan ook de beste geen ogenblik zou aarzelen om haar ogenblikkelijk neer te schieten, als hij in de gaten kreeg, dat er een spionne van de politie in de buurt was. Wat een doorzettingsvermogen en durf waren er nodig, om die beproeving te doorstaan en wie weet hoe lang, die rol te spelen van een dievenmeid. Een man zou het nauwelijks aandurven.

Mabel Armstrong moest de bewondering in de ogen van Raffles hebben gelezen, want zij bloosde even, omdat zij ondanks alles vrouw bleef en zei zacht:

— Ik deed het omdat het moest. Wij hadden allang verdenking tegen Mushgrave, maar geen bewijzen, want hij was ons te slim af. Maar nu hebben we hem.

— Hem... en mij. Twee vliegen in één klap, zei Raffles spottend.

— Je zult dus zonder moeilijkheden met mij meegaan? Daar reken ik ook

op, Raffles, als je het wilt weten. Ik weet dat je een gentleman bent en dat je in ruil voor de dienst, die ik je nu bewijs...

— Wij praten er niet meer over, Miss, viel Raffles haar kortaf in de rede. U hebt mijn leven gered en in ruil daarvoor beloof ik u te zullen volgen, tot aan de drempel van Scotland Yard. Is dat ver genoeg?

— Kunnen wij er niet van maken; tot over de drempel? vroeg het meisje, hem glimlachend aankijkend.

Raffles slaakte een zucht en zei:

— Ik weet wat u bedoelt... al een paar keer heeft de politie mij tot aan die fatale drempel gekregen, maar niet erover heen. Welnu dan, Miss Mabel... uw carrière is gemaakt, want u hebt John Raffles gevangen. En dan blijf ik nog bij u in de schuld staan. U bent een buitengewoon dapper en een edelmoedig meisje, ik dank u en ik bewonder u. En wat bent u nu van plan?

— Wel, zo snel mogelijk met u uit dit vervloekte huis zien weg te komen en mijn agenten te waarschuwen, dat de vrucht rijp is, zodra Mushgrave weer terug is gekomen, want het is duidelijk, dat ik hem het liefst in zijn roversnest wil pakken. Dat zal een heel bezwarende omstandigheid zijn. Hij zal dan ook de brief van Braine nog wel bij zich hebben, tenminste dat hoop ik.

Wat heb ik een angst uitgestaan, dat hij hem zou verscheuren. En nu vlug weg, voor zij boven iets merken, anders zou het slecht met ons aflopen.

— Maar kunt u van hieruit niet naar Scotland Yard telefoneren?

— Dat is helemaal niet nodig. De jongens zijn in de buurt en ze wachten alleen maar op het sein. En ik moet hun ook de weg wijzen, als ze dat signaal hebben ontvangen. Zij zitten in een leeg huis, hier vlak bij.

— En waar laat u mij in die tijd?

— Je blijft bij mij, Raffles, waar ik ook heen ga. Beloof je dat?

— Ik beloof het.

— Ik reken op je.

Een ogenblik leek het, alsof Mabel hem haar hand wilde toesteken, maar ze scheen plotseling te begrijpen, dat

dit toch moeilijk ging, tegenover een arrestant en zij trok dus haar kleine, stevige hand, vlug weer terug, blozend als een jong kostschoolmeisje... dezelfde vrouw, die herhaaldelijk de dood getrotseerd had bij de vervulling van haar plicht.

Raffles maakte een ironische buiging en zei zacht:

— Ik hoop dat vertrouwen waard te zijn, Miss Armstrong. Tot over de drempel... het is afgesproken. Dat is een menselijk leven, zelfs dat van John Raffles, wel waard. Weet u de weg?

— Gelukkig wel. Evengoed als in mijn eigen flat. Ik ben hier vaker geweest, dan mij lief is, maar nu is het gelukkig voorbij en ik hoop, dat zij allemaal binnen tien minuten geknipt zijn. Volg mij maar.

Raffles haastte zich het stenen hok uit te komen, dat bijna zijn grafkelder geworden was en het meisje pakte zijn hand en trok hem naar de voet van de stenen trap, toen er boven plotseling een schel fluitsignaal klonk.

Op het zelfde ogenblik stonden zij stil en boven snerpte een stem:

— Vlug, jongens. Ik heb haar eindelijk door, het loeder. Ik heb haar al een week lang in de gaten gehouden en nu weet ik het. Het is er een van Scotland Yard en ze heeft die vervloekte Raffles uit zijn hok gehaald.

Er klonk een woedend geschreeuw en zware voetstappen kwamen snel dichterbij. Er vloog een deur open en daarboven werd de gang plotseling helder verlicht.

Raffles had zijn voet al op de onderste tree van de trap gezet, maar hij zag, dat de weg naar boven al was afgesloten.

— Kunnen wij niet langs een andere weg verdwijnen? riep hij Mabel toe.

— Onmogelijk. In ieder geval moeten wij de stenen trap op.

— Hebt u een wapen?

— Mijn kleine browning.

— Geef mij die, dan zal ik een weg voor ons zien te banen.

— Mijn dienstwapen geef ik nooit af, riep het meisje op trotse toon en zij stak de hand in haar zak, haalde er

een kleine browning uit, richtte het wapen op de troep daarboven en riep:

— Geef je over. Anders schiet ik.

Er klonk een hoongelach, onmiddellijk gevolgd door drie, vier schoten. Een daarvan trof het wapen in haar hand en verwondde Mabel aan de vinger.

Raffles stormde vol doodsvrachting de trap op, maar halverwege werd hij door een kogel geraakt, hij tuimelde achterover en bleef roerloos liggen aan de voet van de trap.

— Maakt voort, ezels, want ze heeft smerissen in de buurt, gilde dezelfde vrouwenstem, die Mabel maar al te goed herkende. Het was de stem van dat mens, waar zij wekenlang mee op had moeten trekken, van Zwarte Anna, een van de gevaarlijkste dievenmeiden, die bij menige roofoverval de helpende hand had geboden.

Zij wist, dat zij zich gewonnen zou moeten geven. Haar wapen was waardeeloos geworden en zij stond nu helemaal alleen tegen een woeste bende.

De voorsten kwamen de trap al af, sommigen met revolvers, anderen met messen en twee of drie van hun hadden sterke zaklantaarns, die zij beurtelings op de stervende, zwaar gewonde man en op de doodsbekke, vrouwelijke detective richtten.

In hun ogen stond haat te lezen, want allen begrepen, dat hun lot bezegeld was, wanneer deze vrouw de gelegenheid kreeg, de politie te waarschuwen.

— Zo, jij hebt ons dus wekenlang bespioneerd, valse kat? gromde een van de kerels en hij hief in gebukte houding zijn mes dreigend naar haar op.

Hij wilde al toestoten, maar, hoe het kwam begreep niemand, hij struikelde over het lichaam van de bewusteloze man, viel de drie onderste traptreden af en kwam vloekend weer overeind, zoekend naar zijn mes, dat bij de val uit zijn handen gevallen was.

Maar de vrouw gilde weer:

— Laat dat, vervloekte driftkop. Denk je dat wij daar de tijd voor hebben? De politie kan binnen vijf minuten hier zijn. En wij moeten ook nog de baas waarschuwen, anders loopt hij in de val. Smijt ze allebei in het hok, dat

die spion voor hem heeft opengemaakt en dan doe je de rest, je weet wat ik bedoel. Het is zindelijk, er zal geen haan naar kraaien en morgen kunnen wij desnoods de vulle boel opruimen.

Zonder dat er verder nog iets gezegd werd, sleepten een paar kerels de zwaargewonde in het hok, dat hij bijna ontvlucht was en anderen duwden de detective ondanks haar verzet en haar geschreeuw ook naar binnen, smeten de zware deur dicht en grendelden ze.

Mabel schreeuwde, zo hard zij kon, want hoe sterk van karakter zij ook was, zij kende dit huis en zijn geheimen en zij wist wat haar te wachten stond, haar en die ongelukkige, die misschien niet helemaal dood was, maar die geen kwartier meer te leven had.

Zij wist dat het niets hielp, zij wist dat niemand haar kon horen door de dikke muren heen en toch bleef zij schreeuwen, gillen, voor het eerst van haar leven uit doodsangst, tot zij plotseling tot zwijgen werd gebracht, door een bekende stem, die met zachte spot zei:

— Ik zou maar ophouden met dat schreeuwen, Miss Armstrong, als u mijn raad wilt aannemen, want het maakt u alleen maar moe en het helpt volstrekt niet.

Met een ruk draaide zij zich om. Zij kon haar oren niet geloven. Vlak achter haar, zo dicht, dat zij de nabijheid van zijn lichaam voelde, stond de man, waarvan zij had gedacht, dat hij zwaar gewond was en die nu springlevend bleek te zijn.

Zij stamelde:

— Droom ik? Ben je niet gewond, Raffles? Heb je geen bloed verloren?

— Nauwelijks een paar druppels, Miss Mabel. Ik dank u voor de belangstelling. De kogel raakte heel even mijn oor en nam een stukje vel mee. En ik

heb een truc toegepast, die mij al een paar keer is gelukt. Men houdt zich ook wel eens dood tegenover beren, die men juist gemist heeft met zijn schot. Ik geef toe dat het gevaarlijk is, maar ik kon het risico wel lopen, want de zaak was toch hopeloos.

Die kerel had u bijna overhoop gestoken, maar nu heb ik tenminste zijn mes, dat hij niet meer kon vinden nadat ik hem had laten struikelen.

— Heb jij dat gedaan, Raffles? vroeg het meisje ademloos en ofschoon het onmogelijk was, probeerden haar ogen zijn gezicht te vinden, zijn blik op te vangen.

— Het is inderdaad zo gebeurd, Miss Armstrong, maar u hoeft me er niet voor te bedanken. Want ik geloof, dat wij van de regen in de drup zijn gekomen.

Mabel lachte zenuwachtig en herhaalde:

— Van de regen in de drup? O, je weet zelf niet, Raffles, hoe zeer je gelijk hebt, hoe verschrikkelijk je gelijk hebt. Over tien minuten zullen wij allebei gestikt zijn... of verdronken.

Ze had het nauwelijks gezegd, of het zachte, heel zachte, tikkende geluid van de druppel op de vloer ging over in een ruisend glas.

Raffles voelde het water in dikke druppels tegen zijn benen opspatten.

— Zo, is dat hun truc? zei hij schor. Dat is vreselijk voor u, Miss Mabel. En ik zou er alles voor over hebben als ik u had kunnen besparen. Maar als wij ons verdedigd hadden, zouden wij onmiddellijk zijn afgemaakt.

— Ik dank je voor die woorden, Raffles. En ik ontsla je van je belofte om mij te volgen naar Scotland Yard. Want zo straks, als er geen wonder gebeurt, zullen wij samen een drempel passeren, waarover geen terugkeer mogelijk is.

HOOFDSTUK VI

HET WATER

Even hoorden de twee mensen niets anders dan het vallen van het water, in een vrij dunne straal, en hun eigen snelle ademhaling.

Instinctmatig, zonder er zelfs bij te denken, had de vrouw zich vastgeklampt aan de man, die sterk en handig was, om hem te kennen te geven, dat zij haar zwakheid onder zijn bescherming stelde en dat er hier geen detective was en een uitgestotene, die door de politie achtervolgd werd, maar twee arme, weerloze mensen.

Raffles streefde heel even, zoals een vader het zou doen, de trillende handen, die op zijn borst lagen en waarvan de vingers zich krampachtig kromden om de revers van zijn jas.

Zijn stem klonk volkomen kalm, toen hij vroeg:

— Kent u dit hol? Weet u, hoe dit huis in elkaar zit?

— Op een prikje. Ik had juist al hun trucs door, toen dit gebeurde.

— En als ik niet gekomen was, Miss Mabel, dan zou u rustig het huis uitgegaan zijn, de politie hebben gewaar-schuwed en de hele bende zou nu geknipt zijn. Ik voel mij zwak worden, als ik daaraan denk.

— Dat mag niet, je moet sterk zijn, Raffles. Je zel immers dat je het mes van een van die schurken hebt?

— Ja, een heel sterk dolkmes.

— Probeer er dan de deur mee stuk te krijgen.

— Hoe lang duurt het voor het water aan het plafond is?

— Op zijn hoogst een kwartier, soms rekken zij het met opzet, als ze iemand willen martelen, maar nu is het voor hun veel belangrijker, ons zo gauw mogelijk van kant te maken. De straal is wel twee vingers dik en komt met

flinke kracht naar beneden.

— Maar kan het nergens weglopen? Sluit de deur dan volkomen hermetisch?

— Zo goed als. Er mag wat water door de kieren druppelen, maar het stroomt er honderd maal vlugger in, dan het er uit loopt. De reten zijn met een soort plastiek zo goed als waterdicht gemaakt.

Zonder nog verder iets te zeggen, duwde Raffles haar zacht opzij, vond op de tast de deur en stak met al zijn kracht de punt van het mes in het harde hout van het paneel.

Hij wist, dat hij zijn krachten verspilde omdat het hout enorm hard was en zo dik, dat hij uren nodig zou hebben, om er een gat in te maken, dat groot genoeg zou zijn om er zijn hand doorheen te kunnen steken.

En toch werkte hij verder, al was het alleen maar om het meisje nog hoop te geven, dat er misschien uitkomst voor hun zou komen.

Bij de vijfde stoot van het mes brak de punt af. Hij kon verder alleen maar de scherpe snede gebruiken, waarmee hij splinters uit het hout kerfde, zo vlug het hem maar mogelijk was.

Het water kwam al ver over hun enkels en kroop al hoger op toen hij een trillende hand voelde, die over zijn rug tot op zijn schouder kroop en daar bleef rusten, terwijl een bange stem vlak bij zijn oor vroeg:

— Raffles, het is vreselijk, om zo jong te moeten sterven. Geloof je dat we nog een kans hebben?

— U moet de moed nooit opgeven, Miss Mabel, antwoordde Raffles ernstig.

— Kun jij zwemmen, Raffles? Maar wat vraag ik eigenlijk? Stel je voor dat een man als jij, niet zou kunnen zwemmen. Ik kan het ook en we zou-

den ons nog drie of vier minuten langer drijvende kunnen houden, maar dit stenen vertrek loopt helemaal vol, zie je, het water stijgt zelfs tot in de aanvoerpijp en we zouden dus toch moeten verdrinken, er is niet aan te ontkomen. En voor deze dood, Raffles, ben ik altijd vreselijk bang geweest. Ik heb mijn kleine reserverevolver nog bij mij. Het is eigenlijk maar een dameswapentje maar ruimschoots voldoende. Beloof me, zweer me, dat je mij er mee zult doden, als je zekerheid hebt, dat er geen hoop meer is?

Raffles had een zachte kreet gegeven en pakte haar arm.

— Hebt u een revolver? Hoeveel kogels zitten erin?

— Hij is helemaal geladen.

— Maar die zes kogels zijn misschien juist onze redding, inplaats van onze dood, riep Raffles uit. Is het een goed wapen?

— Voortreffelijk. Ik kon er op tien meter afstand een kogel mee door een pantserplaat van vijf millimeter dik jagen.

— Geef mij die revolver! beval Raffles kort.

— Wat wilt u ermee doen?

— Dat zult u wel zien. Vlug, want iedere seconde is kostbaar.

Het volgende ogenblik voelde hij dat een kleine revolver in zijn hand gedrukt werd.

Hij hield het wapen een eindje van de deur en op bijna een voet van het wateroppervlak en schoot drie kogels met een onderlinge afstand van ongeveer een decimeter af.

Hij ging weer staan en vroeg:

— Hebt u misschien een zakpotlood, maar een beetje dun, bij voorbeeld uit een notitieboekje?

Zonder zelfs te vragen waar hij het voor nodig had, haalde Mabel uit het opschrijfboekje, dat ze altijd bij zich had, een dun, zilveren potloodje, niet veel dikker dan een spijker.

Voorzichtig zocht zij de hand van Raffles, uit vrees dat het in het water zou vallen en gaf hem het potlood.

Raffles zocht op de tast het eerste kogelgat en stak er het potloodje in.

—*Gelukkig, zei hij zacht. De kogels zijn door het hout gegaan. Welk kaliber?

— Zeven millimeter.

— Het is niet veel, maar die drie gaten zullen in ieder geval wel iets van het water afvoeren en het stijgen tegenhouden. Schrik niet, want ik ga nog eens schieten.

Drie explosies volgden, oorverdovend in die kleine, stenen ruimte. De kruitdamp deed even pijn in hun ogen en belemmerde hun ademhaling, want het trok maar heel langzaam weg door het ronde gat in de zoldering, waardoor het water in een dikke straal neerplonsde.

— Wat heb je gedaan, Raffles? vroeg Mabel.

— Ik heb nog drie gaten in de deur geschoten, ongeveer op de plek, waar de grendels moeten zitten. Ik kan mij herinneren, dat u het haar lang draagt. U moet het geverfd hebben, want ik weet, dat u zwart was.

— Het is een pruik, antwoordde zij verbaasd. Moet u een haar van mij hebben?

— Verscheidenen.

— Wat ga je er dan mee doen?

— Er een lus van draaien en die door de gaten naast de grendels steken en op die manier proberen de knoppen terug te trekken.

De detective gaf een opgewonden kreet en slaakte een zucht van verlichting.

— Wat een geluk, dat de haren lang zijn en dat de pruik van echt vrouwenhaar gemaakt is, riep ze. Hoeveel heb je er nodig?

— Tien is voldoende.

Raffles kon absoluut niet zien wat zij deed, en ook zij moest alles op de tast doen en ondertussen steeg het water voortdurend en stond al bij hun knieën.

Toen voelde hij weer dat ze zijn hand zocht en het volgende ogenblik hield hij een bundeltje sterk, veerkrachtige en buigzame haren vast, waarvan hij haastig een soort snoer draaide.

Hij knoopte er daarna een lus van, zocht weer op de tast het gat bij de

grendel en merkte, dat het nog maar een paar centimeter boven de oppervlakte van het water uitkwam.

Hij stak de lus er doorheen en juist toen het water door het gat zou gaan stromen en het haar vochtig en onbruikbaar zou maken, greep de lus de ijzeren knop aan de buitenkant en Raffles merkte tot zijn vreugde, dat hij, door met kracht aan de lus te trekken, de grendel kon terug schuiven.

Net had hij dit gedaan of het water bereikte het gat en begon ook hierdoor naar buiten te stromen.

— Lukt het? vroeg Mabel ademloos.

— De onderste grendel is los. Nu de middelste.

— Ging het niet met het mes?

— Ik wilde u nog wat hoop geven, maar het ging veel te langzaam, tenminste in vergelijking met de snelheid, waarmee het water stijgt, want het blijft stijgen, ondanks de kogelgaten. Maar het is goed te merken, dat het langzamer gaat, veel langzamer dan zoven en dat is een groot voordeel.

— Zou er iemand achter gebleven zijn, die het schieten gehoord heeft?

— In dat geval zouden zij al lang zijn komen kijken, meende Raffles. Het is jammer, dat wij geen licht hebben. Mijn aansteker is bij mijn zogenaamde dodelijke val, helaas, gebroken. Dat was nu niet bepaald handig.

— En ik domkop, had nooit dit vak moeten kiezen! riep Mabel plotseling opgewonden.

— U hebt dus zo'n ding?

— Ja. En ik had er dadelijk aan moeten denken. Dan heeft de angst mij zeker parten gespeeld.

Er knetterde iets in de duisternis en het volgende ogenblik keken zij elkaar met knipperende ogen, zwak glimlachend aan bij het zwakke licht van dat blauwige vlammetje, dat in het dagelijks leven eigenlijk zo onbelangrijk is.

Bij het flakkerende vlammetje kon Raffles vrij vlug het tweede kogelgat vinden en hij begon weer met de lus te zoeken en te tasten, maar ditmaal was het geluk hem niet gunstig, want het kogelgat zat waarschijnlijk te laag of te ver van de grendelknop af.

Hij vroeg om langere haren, maar zij had hem de langste, die er in de pruik waren, al gegeven.

Hij probeerde het nog een keer, met het geduld van een kat en zijn vingers werden moe.

Hij haalde het mes uit zijn zak, gaf het aan haar en zei:

— U ziet dat de punt al is afgebroken. Maar het is nu een soort schroevendraaier geworden. Probeer de schroeven uit de slotplaat los te maken en maak voort, want het water zal straks de plaat bereiken en dan moet u op de tast werken.

Inderdaad steeg het water nog altijd tergend.

Het stond Raffles zowat halverwege zijn dijen en het meisje, dat een hoofd kleiner was, al bijna tot aan het middel.

Zij was heel bleek, maar de hand, beefde nu niet meer.

Het water viel nu in het hok met de regelmaat van een lopende kraan.

Vlak achter hun rug bereikte de straal het water, en de spatten maakten hen nat.

Mabel moest het vlammetje van de aansteker zelfs met haar hand beschermen tegen de opspattende druppels.

Zij dacht er met een huivering aan, dat alles nu al voorbij zou zijn, als die wonderlijke man, naast haar, niet op het idee was gekomen, gaten in het hout van de deur te schieten.

Eén grendel was er nu terug geschoven, zou het met de tweede werkelijk niet lukken?

Zij had intussen het mes in de rechterhand genomen en lichtte zichzelf bij, terwijl zij haar uiterste best deed om de roestige schroeven uit de gaten te draaien.

Het ging heel moeilijk, want de punt van het mes brokkelde telkens verder af, maar zij gaf het niet op. Zij wilde niet opgeven, niet de mindere zijn van die man met zijn stalen zenuwen, die maar niet wilde inzien, dat de dood hier op hen loerde.

Net had zij nog een flauwe hoop geoësterd, toen het zwakke vlammetje de duisternis verdreef, maar nu werd ze weer wanhopig. Het gaf toch allemaal

niets. Het water kroop, als een levend schepsel, als een ijskoude slang, langzaam maar zeker, langs hun lichamen op en zou hen laten stikken.

Nog tien minuten en dan zou zij moeten zwemmen, want het water bereikte nu al haar borst.

Nog even en de slotplaat zou onder water zijn.

En plotseling gaf zij een schreeuw en liet het mes los, dat dadelijk naar de bodem zonk.

Met een krankzinnige lach riep zij:

— Laat die deur maar met rust, Raffles. Zie je niet, dat het gekkenwerk is? Merk je niet, dat er hier iets is, dat ons zit uit te lachen?

— Laat nu de moed niet zakken, Miss Mabel, zei Raffles streng. Toon u tot het laatste uw beroep waardig. Wilt u dat ik mijn bewondering voor u verlies? Ik zeg u, dat er nog niets verloren is. Hou de aansteker steviger vast en ga aan het werk.

— Ik kan niet, ik heb het mes los gelaten, zei zij met trillende adem.

Zonder iets te zeggen, dook Raffles onder en had al heel snel het mes weer gevonden. Terwijl hij het natte haar uit zijn ogen streek, gaf hij het haar terug en zei rustig, terwijl hij haar strak aankeek:

— Draai de schroeven van de slotplaat los. Onmiddellijk.

En zij onderwierp zich voor zijn gezag, voor zijn ogen, voor zijn bevelende stem. Met nieuwe moed ging zij weer aan het werk, ofschoon het moeilijk, heel moeilijk werd, want telkens voelde zij zich even optillen door het water. Gelukkig zat het slot niet erg hoog, maar tussen de tweede en derde grendel.

En haar ijver werd beloond, haar onderwerping aan die wonderlijke man, want de eerste schroef raakte los en de andere bleken vrij gemakkelijk los te krijgen.

— Ik heb de schoot bijna los, riep zij opgewonden.

— En ik heb juist de knop van de tweede grendel beet, zei Raffles rustig. U ziet wel, dat men nooit de moed moet verliezen.

— Maar ik kan niet meer staan, ik zal straks moeten zwemmen. En dan zal de aansteker uitgaan.

— Geef mij hem dan, beval Raffles. Ook het mes.

Zwijgend gaf zij het hem, terwijl het water tot haar oksels kwam. Raffles onderzocht het derde gat naast de laatste grendel.

Een ogenblik stond hij met gebogen hoofd.

— Wat is er? vroeg zij, dadelijk weer ongerust.

— De laatste kogel heeft het hout niet doorboord. Ik kan hem duidelijk in de opening zien zitten. Ik kan het haar niet gebruiken. Maar in 's hemelsnaam, blijf kalm. Houd u drijvende, er is misschien nog een ander middel. Staat deze waterpijp met de buitenlucht in verbinding?

— Ja.

— Dat is een groot geluk, want anders... Raffles maakte de zin niet af. Hij hield het vlammetje van de aansteker vlak bij het hout van de deur, daar waar hij er net met het mes in gekerfd had.

Het paneel was daar iets dunner en er staken overal splinters en vezels.

De vezels vatten vrij gauw vlam, maar waren vlug opgebrand. Met de splinters duurde het iets langer, maar Raffles hield taai vol en eindelijk begonnen zij te branden.

Achter zijn rug hoorde hij de zachte bewegingen van Mabel, die zich met regelmatige zwembewegingen drijvende hield. Raffles hakte uit alle macht met het mes in het hout en maakte meer spaanders los, die traag vlam begonnen te vatten.

Er ontwikkelde zich rook, die echter gelukkig wegtrok door het grote gat, dat als een ventilator werkte.

Achter zijn rug lachte het meisje zacht en met een wonderlijke klank.

— Niemand zal het willen geloven, niemand als ik aan dit gevaar ontsnap, zei zij. Men zal niet willen geloven, dat een man, een sterfelijk mens, zolang tegen de dood durf vechten en zoveel middelen heeft om te overwinnen.

Raffles antwoordde niet. Hij werkte

steeds hoger op, want binnen tien minuten zou het water de schroeiende, brandende plek bereiken en de onderkant doven. Maar het hout verkoolde al steeds vlugger en steeds maar opnieuw hakte Raffles spaanders los. Het vuur hielp hem en brandde langzaam maar zeker een zwart rokend gat in het dikke hout van de deur.

Bij een flinke steek ging het mes door de verkoolde plek heen en nu lachte ook Raffles zachtjes.

Het moest lukken. Het water bereikte de onderkant van de verkoolde plek en sissend stroomde het door de opening.

Maar de rest bleef smeulen en Raffles ging steeds door met zijn tijdrovend werk, nu en dan het meisje achter zich moed insprekend.

— Maak je verder maar geen zorgen om mij, zei zij dan luchtig, al volkomen hersteld van haar doodsangsten. Nu het voor haar vast stond, dat de redding nabij was en zij in ieder geval niet zouden verdrinken, want het water stroomde nu even snel door het gat in de deur naar buiten, als het door de pijp naar binnen voerde.

Het water stond Raffles bijna tot aan de oksels, maar hij bleef rustig doorgaan, hakte spaanders met het mes uit het hout en liet die vlam vatten, zodat het vuur smeulend steeds verder het hout aantastte en tenslotte een gat gemaakt had, waar Raffles gemakkelijk zijn arm door kon steken.

Zonder enige moeite kon hij nu de knop pakken van de bovenste grendel en trok hem terug.

Nu hield alleen het slot de deur nog maar gesloten.

Maar de plaat was los en Raffles wist, met zijn armen onder water, met het mes het slot uit de deur te wrikken.

Hij moest al zijn krachten inspannen, om de deur open te krijgen, want de druk van het water duwde hem steeds weer terug.

Maar heel langzaam week de deur en toen er eenmaal een kleine klier was, stroomde het water met geweld zeer snel weg en het zakte zo vlug, dat Mabel Armstrong binnen een paar se-

conden weer op haar voeten stond.

Tenslotte kon Raffles de deur helemaal open trekken, hij stapte naar buiten en juist op dat ogenblik klonken er weer snelle voetstappen op de stenen trap en toen riep een heldere stem:

— Miss Armstrong! Bent u daar, Miss Armstrong? Geef dan antwoord!

— Onze jongens! zei Mabel verheugd maar lakoniek.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Nu, dan kan ik in mijn geval met recht zeggen, van de wal in de sloot te zijn gekomen, zei hij sarcastisch.

De agenten hadden hen al gezien en de voorste, een stevig gebouwde brigadier, met een heldere zaklamp bij zich, riep opgelucht:

— Gelukkig Miss, dat we u eindelijk gevonden hebben. We waren enorm ongerust, toen wij het huis binnendrongen en hier niemand konden vinden, want we dachten dat ze u vermoord hadden.

— Dat heeft inderdaad niet veel gescheeld, Mike, zei het meisje rustig en wrong het drijfnatte haar uit.

— Het was een geluk dat u ons gezegd had, hoe het huis er uitzag en hoe je er hier uit moest komen, zei Mike en toen vervolgde hij, met plotseling wantrouwen in zijn stem:

— Hé, wie is die man en hoe komt u zo nat?

— Wel, dat was hun manier van iemand het zwijgen op te leggen, antwoordde Mabel Armstrong, met een lachje. Laten wij zo snel mogelijk weg gaan, want ik heb droge kieren nodig.

Toen hield zij op, wierp Raffles een blik toe, die hij niet snel zou vergeten, met een mengeling van spot, spijt, dankbaarheid en ook een beetje wrok erin en vervolgde toen, op de gewoonste toon van de wereld:

— Deze heer is een vriend van mij, die bijna in dezelfde omstandigheden verkeerde als ik. Zonder hem zou ik zeker verdronken zijn. Hij zal ook wel behoefte hebben, aan droge kleren en een glas hete wijn — maar ik hoop en ik verwacht ook, dat wij elkaar snel terug zullen zien — onder betere omstandigheden. Ik dank u heel hartelijk, mijnheer... Brown... en tot ziens.

HOOFDSTUK VII

DE MOORD

Toen de butler van Mushgrave de volgende ochtend, omstreeks half negen op de slaapkamerdeur van zijn baas klopte, kreeg hij geen antwoord. Hij klopte harder en toen ook dit geen uitwerking had, wilde hij hoofdschuddend met zijn zilveren blad brieven en zijn kop koffie weer weggaan, toen hij zich bedacht, het blad op een gangtafeltje zette, nog eens hard klopte en daarna de deurknop pakte.

Hij aarzelde nog even, omdat hij wel wist, dat zijn meester nijdig werd, als hij na een plezierige nacht te vroeg werd gewekt en toen draaide hij de kruk om. Dodelijk geschrokken bleef hij stokstijf staan.

Het licht brandde volop en viel op het dode lichaam van Lewis Mushgrave, die op zijn rug lag, helemaal gekleed, op zijn smoking na en met starende, wijd open ogen naar de zoldering keek.

Van het overhemd zag men bijna niets meer, want het was bijna helemaal bedekt door het donkere rood van gestold bloed.

De ongelukkige was zeker midden in zijn borst getroffen en bijna onmiddellijk dood geweest.

Het bed was onbeslapen, de gordijnen waren gesloten en er was geen spoor van wanorde in de kamer.

Maar dit alles drong niet tot de geschrokken butler door, die alleen maar dat lijkwitte gezicht, die glazige ogen en die vreselijke, afschuwelijke rode

plek zag.

In een oogwenk had hij door zijn gebrul het hele huis in rep en roer gebracht en het duurde niet lang of er was politie in huis en een kwartier later verscheen de gerechtelijke lijkschouwer al om zijn taak te verrichten, bijna tegelijk met de huisdokter van de dode, die door de butler was gehaald, alsof dit nog zou kunnen helpen.

De gordijnen werden wijd open geschoven en de inspecteur, die met de agenten was meegekomen, begon onmiddellijk met een grondig onderzoek.

Hij kwam al snel tot de volgende conclusies: De stoot was toegebracht met een vlijmscherp mes en hoewel de wond niet diep was, was toch het hart geraakt en had een sterke bloeding veroorzaakt, want verscheidene voorname slagaderen waren doorgesneden.

Het mes vond men ook in de kamer, op ongeveer een meter afstand van de dode. Het lag op de vloer en blijkbaar had de moordenaar het weggegooid.

De tussendeur naar een andere kamer stond open en in dat vertrek was een raam, dat ook open stond. Een onderzoek van dat raam bewees, dat de spanjolet van buiten af met behulp van een dun ijzerdraad was terug getrokken.

Beide vertrekken lagen op de eerste verdieping en het was heel goed mogelijk, dat de moordenaar dat raam had bereikt door middel van een ladder, of

misschien wel via de regenpijp, die langs het raam liep, maar dan moest hij toch heel vlug en lenig zijn geweest.

Het huis had geen nachtportier en de dagportier ging altijd om twaalf uur naar bed. De weinige bewoners van het huis hadden allemaal een sleutel van de huisdeur en natuurlijk een sleutel van hun woning.

Maar men vond nog heel wat meer belangrijke aanwijzingen.

Bij het doorzoeken van de smoking van de vermoorde man vond men in een van de binnenzakken een verfrommeld, oud briefje, met de aanhef: Beste Braine, en ondertekend met het woord: Lew.

Men maakte het bureau open in de verwachting, misschien nog andere brieven van belang te zullen vinden, maar daarin kwam men bedrogen uit. Er lagen alleen maar zakenbrieven en heel wat briefjes van tedere aard in, die een duidelijk licht wierpen op het karakter van de dode man. Men ontdekte nog meer dingen.

Zo werd er in de zijkamer, niet ver van het raam, een buskaartje gevonden, dat diezelfde nacht, om ongeveer één uur, was afgegeven. Het droeg de datumstempel van de ochtend, waarop het lijk werd gevonden en het kon onmogelijk door Mushgrave zelf zijn gebruikt, want die maakte nooit gebruik van een bus en hij had trouwens niets te maken in de zijkamer, waar hij bijna nooit kwam.

Men ging eens na aan welke passagier van de bewuste lijn dat kaartje kon zijn verkocht en dat was zelfs in Londen minder moeilijk dan men zou denken, want het nachtelijk verkeer is daar betrekkelijk gering en de bussen vervoeren na half een bijna alleen maar mensen, die ergens een laat bezoek hebben gebracht, of die een nachttrein moeten halen, of met zo'n trein zijn aangekomen.

Het komt vaak voor, dat er maar twee of drie mensen in die dubbeldekkers zitten, waar er zeker tachtig in kunnen.

Het spreekt vanzelf dat Mabel Armstrong direct het grootste belang stelde

in deze zaak en van groot nut was bij het onderzoek, toen zij van de vondst van de brief hoorde.

De zaak Braine van achttien jaren geleden werd opgerakeld, men haalde portretten van toen te voorschijn, men liet uit Albany radiografisch die foto sturen van Braine, toen deze de gevangenis verliet, men liet die zien aan verschillende conducteurs en nog diezelfde middag was de man van het kaartje geïdentificeerd en een van de busconducteurs verzekerde, dat hij een kaartje had verkocht aan een heer, die sprekend leek op de foto, die men hem had laten zien.

Het is natuurlijk wel duidelijk, dat men niet op het resultaat van dit onderzoek had gewacht, om de woning van Braine grondig te doorzoeken. Hij had in een paar hotels onder zijn eigen naam gewoond, in de tijd toen hij naar de verblijfplaats van zijn verraderlijke vriend zocht en zo duurde het dan ook niet lang of men had zijn flat gevonden, waar hij kamers had gehuurd, nadat eindelijk zijn « weldoener » was gevonden.

Maar Braine was er niet meer. De portier had hem het laatst omstreeks half een die nacht gezien, toen hij het huis verliet, nadat een heer die hem een bezoek had gebracht, even daarvoor was weggegaan. Hij had geen bagage bij zich met uitzondering van een kleine handtas.

Hij was niet teruggekomen en sedert dat ogenblik had niemand hem meer gezien.

Men doorzocht de woning en men vond er de fraaie, nieuwe meubels, de dure kleren, flessen wijn, kistjes dure sigaren, alles wat een plotseling rijk geworden, arme drommel zou kopen, maar men vond geen penny meer in huis en ook geen enkel sieraad.

De waarheid begon zich diezelfde dag al duidelijk af te tekenen. Braine was de brief op de een of andere wijze kwijt geraakt, die was weer in het bezit van zijn medeplichtige gekomen en hij had die brief tot iedere prijs willen terug halen. Mushgrave had zich verzet, Braine had hem neergestoken, maar niet de

moed gehad het vertrek verder te doorzoeken, of hij had dit niet eens nodig gevonden, nu zijn vijand toch dood was en hem geen geld meer kon verschaffen.

Meer dan iemand anders, was, zoals men wel begrijpen zal, Mabel Armstrong deze opvatting toegedaan. Zij wist immers op een prik wat er in het dievenhol was gebeurd en wat Raffles gezegd had over de brief. Zij wist hoe hij die brief weer kwijt geraakt was, maar zij hield al deze wijsheid voor zich, om een zeer begrijpelijke reden. Zij had Raffles kunnen laten arresteren, zij had dit uit dankbaarheid niet gedaan, maar zij had zich daardoor aan een groot plichtsverzuim schuldig gemaakt, althans in de ogen van haar meerderen, die geen rekening zouden houden met sentimentele overwegingen. En het was ook niet nodig, vond zij, omdat de brief nu toch was teruggevonden en de zaak klopte als een bus.

Natuurlijk nam zij zich voor, alles te bekennen, als dit nodig mocht blijken in het verdere onderzoek, of om de schuld van de moordenaar onomstotelijk vast te stellen, maar voorlopig zweeg zij, wel wetende, dat Raffles er niet aan zou denken, zichzelf bloot te geven, of de justitie te helpen bij een zaak, die zij ditmaal heel gemakkelijk alleen af zou kunnen.

Al heel snel volgde men een vast spoor, dat was al om elf uur in de ochtend en naar alle denkbare havenplaatsen in Engeland en 'op het vasteland vlogen de telegrammen.

Een man wordt gezocht. Hij heet Bernard Braine. Zijn uiterlijk is zo en zo. Hij wordt van moord verdacht. Hij is gekleed in.....

En om vier uur diezelfde middag klonk dit in alle huiskamers. De jacht was begonnen. Het net werd hoe langer hoe dichter toegehaald. Om vijf uur wist men dat Braine niet meer in Engeland was en om zes uur kwam uit Rotterdam het bericht, dat hij daar gesignaleerd was. Hij was blijkbaar met een van de boten van de Batavierlijn overgestoken. Een ogenblik raakte men zijn spoor bijster, maar al heel snel vond men het terug; hij was in

de avondtrein naar Parijs gestapt, maar zover kwam hij niet eens. Gendarmes arresteerden hem, toen hij in Antwerpen even was uitgestapt, om op het perron een kop koffie te drinken.

Dat was om half een 's nachts, precies twaalf uur, nadat hij zijn woning verlaten had. Hij scheen heel goed te begrijpen, waar het om ging, bood geen tegenstand, haalde slechts zijn schouders op en liet zich gewillig wegvoeren naar het huis van bewaring. De uitleveringsformaliteiten duurden nog geen zes uren en om zeven uur werd de moordenaar overgenomen door twee detectives van Scotland Yard, die hem naar Londen terug brachten, ditmaal over Vlissingen. Om vier uur in de middag stond Braine weer op het grondgebied van de reusachtige wereldstad.

Hij werd voor de commissaris van politie geleid, de gebruikelijke vragen werden hem gesteld. Van dat ogenblik af kreeg de zaak een wending, die niemand verwacht had, misschien op één enkele persoon na, die met zijn arends-blik verder kon zien dan gewone stervelingen.

De commissaris, een kort, gezet en nogal driftig man, leunde achterover in zijn stoel en keek de arrestant strak aan. In het vertrek waren aanwezig, behalve hij zelf, zijn schrijver, de twee detectives, die Braine gearresteerd hadden en Mabel Armstrong, die met de grootste belangstelling het korte verhoor volgde, dat zo'n onverwachte afloop zou hebben.

— Ik heb hier een brief, Braine, die achttien jaren geleden aan jou geschreven werd door het slachtoffer. Zijn medeplichtigheid aan de moord bij het Macdonald-Meer staat nu, wel vast. Je hebt hem met deze brief geld willen afzetten?

— Ik heb het niet alleen gewild, maar ik heb het gedaan ook, antwoordde Braine onbeschoft. En ik had er het volste recht toe, want ik moest achttien jaren brommen en hij leidde een herenleventje en bleef op vrije voeten, de schurk.

— Hoe komt het dat de politie dan jouw wapen weer in het bezit van de

schrijver heeft gevonden?

— Iemand is eergisteravond bij mij gekomen en heeft het mij afgenomen.

— Iemand? Mushgrave zelf? vroeg de commissaris verbaasd en wantrouwend.

— Niet hij zelf. Hij zou het nooit van mij hebben losgekregen. Het was John Raffles, die het wilde hebben.

Verstomd keek de commissaris Braine aan. Toen lachte hij kort en zei, met de brief spelend:

— Dat is heel vreemd. Wat moest Raffles met die brief doen?

— Hij zei, dat hij er Mushgrave mee in bedwang wilde houden. En ik moest uit Engeland vertrekken, maar ik mocht wel alles meenemen, wat ik Mushgrave had weten af te zetten.

— Dat klinkt nogal onwaarschijnlijk, Braine. Want als dat werkelijk zo is, als Raffles de brief had, hoe kwam die dan weer in de binnenzak van de smoking van Mushgrave, eergisternacht?

— Geen flauw idee van, bromde Braine. Ik ben geen helderziende.

Het hart van Mabel sloeg in haar keel en zij voelde zich ijskoud worden. Nog even en zij zou moeten bekennen, dat zij wist hoe het met die brief zat.

Maar nu zei de commissaris streng.

— Kom, Braine, draai er niet omheen en beken de moord. Ontkennen zou je toch niet helpen. Je bent omstreeks één uur met een bus naar zijn huis gegaan, je bent door een raam naar binnen geklommen, men heeft je buskaartje op de grond gevonden. Jij alleen ook had er belang bij de brief weer in handen te krijgen, onverschillig op welke manier hij die weer op Raffles veroverd heeft, als wij tenminste je praatjes mogen geloven. Ontken je dat je in zijn huis bent binnengedrongen?

Even aarzelde Braine en toen zei hij dof:

— Het is zo. Ik heb de waarschuwing van Raffles in de wind geslagen. Ik vond het zonde, met dat beetje geld naar Amerika te verhuizen, ik wilde die brief terug hebben. Ik ben met een ladder uit de tuin naar binnen geklommen, ik heb de spanjolet met een ijzer-

draad teruggetrokken, ik heb zachtjes de tussendeur open gemaakt met mijn browning klaar om te schieten, maar het hoefde al niet meer, want daar lag hij al, dood als een pier, de ellendeling. Ik ben me dood geschrokken en zo snel mogelijk weggegaan. Om op verhaal te komen, stak ik een sigaret aan en toen moet dat kaartje op de grond gefladderd zijn. Maar ik heb het niet gedaan, dat zweer ik, al had hij het dubbel en dwars aan mij verdiend.

De commissaris keek hem hoofdschuddend aan en zei nors:

— Je zult dat geen enkele jury kunnen wijsmaken, Braine. Het is van a tot z gelogen. Een dezer dagen zul je wel tot andere gedachten komen. Breng hem maar weg, brigadier.

De politiemans wilde al naar Braine toegaan, toen de deur geopend werd en een agent binnenkwam met een vrij grote brief, met als opschrift:

«Inzake de dood van Lewis Mushgrave».

— Eén ogenblikje, beval de commissaris; hij maakte snel de brief open en las hem door. Toen liet hij hem langzaam zakken, bleef wel een minuut lang strak voor zich uitstaren en zei toen kortaf:

— Je moet je ter beschikking van de justitie houden, Braine, maar voorlopig stel ik je op vrije voeten. Je kunt gaan.

De brief, die de volgende dag reeds in alle bladen van Engeland verscheen, had de volgende inhoud:

Mijnheer de Commissaris,

Ik verzoek U, Bernard Braine in vrijheid te stellen. Hij heeft Mushgrave niet gedood. Ik deed het. En als ik het nog eens moest doen, geloof ik dat ik het weer zou doen.

Ik heb een dochter, mijnheer, of moet ik zeggen, dat ik haar had? Zij is versuft, half gek nu en nooit zal ze weer lachen, mijn oogappel. Hij wist haar in zijn netten te krijgen, hij maakte haar praktisch krankzinnig van angst en schaamte. De volle waarheid hoorde ik pas eergisteren. Ik kan U niet beschrijven, wat er tussen mijn arm kind en mij voorviel.

Als U weduwnaar bent en maar een dochter hebt, die U meer waard is dan het leven, voor wie U gewerkt en gezwoegd hebt, dan zult U dit misschien beter kunnen begrijpen. Ik moest het ondiep doden en ik heb het gedaan. In de loop van de middag liet ik mij al insluiten en acht lange uren heb ik zonder de minste aarzeling op hem gewacht. Toen hij terugkeerde, draaide ik achter zijn rug het licht op, hij zag mij, hij deed nog rustig zijn smoking uit, maar hij las onmiddellijk zijn dood in mijn ogen. Ik ben oud, mijnheer, maar ik sprong als een tijger, waarachtig, zo sprong ik en hij viel onder de schok, met mijn mes in de borst.

Als U deze brief krijgt, ben ik al

ver weg met mijn kind, aan boord van de vliegmaschine van een man, die onmiddellijk alles heeft doorzien, die wist, dat Braine de dader niet kon zijn en die zelfs de dode gewaar-schuwde heeft, mijn arme kind met rust te laten, toen het, helaas, te laat was.

Ik kan niet verder schrijven. Het leven is voor mij voorbij, al zegt de man, die mij redde, dat er voor alle smart en pijn genezing is. Hij wil niet, dat ik in uw handen zal vallen, oud als ik ben en ik voeg mij naar zijn wil. Ik doe het terwille van mijn kind, U zult mij nooit meer kunnen vinden. John Raffles was de man, die zich over mij ontfermde.

PRENTICE MADISON.

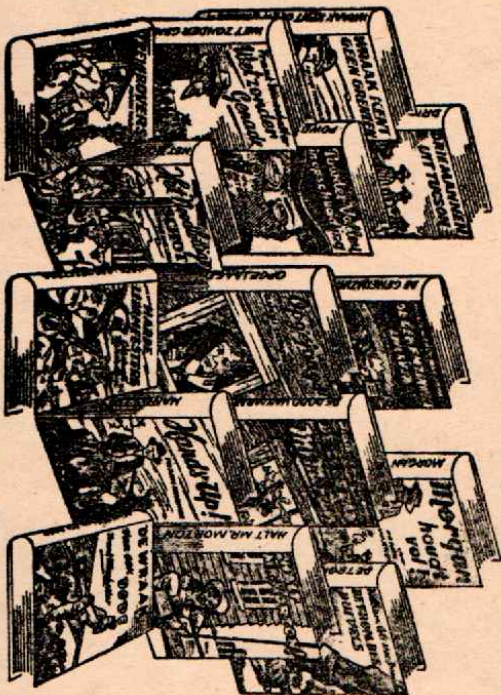
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Morrison, in brandkasten

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madden
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Warbater
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Hail, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen door Gladwell Richardson
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madden
13. De geheimzinnige Zwerfster door William Calhoun
14. Mergan heuvt vol door Frank Warner
15. De Trem des Dulvels door William Calhoun

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgevoent betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIBSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Mijn bedrag van f 44.25 / de 15 boeken van f _____
in heden overgemaakt / wordt hier 40 cent voor
reboonkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorkruisen met niet wordt vermeld.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____